

พื ม (พี) ค่ำ ำ
สำนักพิมพ์

เดารัก

ไม่ว่ารักครั้งนี้ เริ่มจากการที่น้องติดพี่
หรือว่าพี่...ติดน้องกันแน่

เล่มอมา

บทนำ

สมบัติของผม

เช้าวันนี้อากาศปลอดโปร่งและท้องฟ้าเปิด ลมหนาวแรกของปีพัดผ่านมาจากทิวไม้ใหญ่จนบรรดากิ่งก้านและใบสีเขียวช่อมเสียดสีกันจนเกิดเสียงดังแซกๆ ฟังดูแล้วช่างน่ารื่นรมย์ราวกับมวลใบไม้เหล่านั้นกำลังกล่าวต้อนรับการมาถึงของรถโรลส์รอยซ์สีอ่อนประจำวังนรังสรรค์ ซึ่งกำลังเคลื่อนตัวผ่านอาณาเขตรั้ววังมานุพงษ์เข้ามา

วังหลังใหญ่สีขาวสะอาดตระหง่านตาอยู่ตรงสุดเส้นทางนั้น สองฟากข้างทางมีเสาต้นสูงประดับเรียงกันทั้งซ้ายขวา ช่างดูเป็นระเบียบเสมอกันราวทหารหมู่ยืนเรียงกำลังรอรับพวกเขาอยู่ก็ไม่ปาน หว่าความงดงามของสถาปัตยกรรมอันแสนคุ้นเคยที่เห็นจนชินตากลับไม่ทำให้คุณชายภานุ หรือ หม่อมราชวงศ์ภาณุภานุชาติ ซึ่งกำลังนั่งหนังอนันต์ตาแดงก่ำอยู่ริมหน้าต่างรถลดทอนความเศร้าหมองในใจลงได้เลย

อาการเสียบจนผิดปกติของบุตรชายตัวแสบทำให้ หม่อมลัลลนา นรังสรรค์ ฤ อยู่ชยา ซึ่งนั่งขนาบข้างอยู่เคียงกันหันมอมองเจ้าตัวเล็กที่กำลังหันหน้าออกนอกกรรมดั่งแต่เดินทางออกจากวังนรังสรรค์ ตัวหม่อมทราบ

ดีว่าลูกชายวัยสี่ขวบของตนกำลังกะบึงกะบอนที่ตนพูดเปรยๆ ไปว่า ‘แม่จะให้ชายนุแต่งงานกับลูกน้าก้อย’ นั้น เพราะลูกชายของหล่อนคิดมาตลอดว่า ลูกของน้าก้อยที่พวกเราสามคน อันประกอบไปด้วยตัวหล่อน หม่อมเจ้ากิตติกร และเจ้าตัวเล็กที่นั่งหน้าบูตอยู่นี้มาเยี่ยม...เป็นเด็กผู้ชาย

‘หึๆ’

หม่อมลัลลนาหัวเราะในใจที่ได้แกล้งบุตรชายซึ่งปกติไม่เคยมีท่าทีสงบเสงี่ยมหรือจ้อยสนิหแบบนี้ เรื่องร้องไห้หรือ เฮอะ! อย่าหวังจะได้เห็นจากใบหน้าของเจ้าแสบนี้เลย! ซ้ำด้วยฐานะคุณชายของวังนรังสรรค์ทำให้ไม่มีใครกล้าแกล้ง กล้าขัดใจ หล่อนในฐานะแม่ที่ดีจึงรับอาสาแกล้งลูกคนนี่เอง...แกล้งมาตั้งแต่เจ้านี้ยังพูดไม่ได้

‘หึๆ เรามันเป็นแม่ที่ดีมากจริงๆ’

คนเป็นมารดาคิดพลางยิ้มที่มุมปาก ก่อนใบหน้าซึ่งถูกแต่งเอาไว้เพียงอ่อนๆ จะหันไปมองทางหม่อมเจ้ากิตติกร หรือสามีของหล่อน ซึ่งเขาก็นั่งเงิบไม่พูดไม่จาเช่นบุตรชายมาตั้งแต่ออกจากวังเหมือนกัน ทว่าหล่อนกลับรู้อยู่ตลอดว่าถึงแม้ปากคนเป็นสามีจะไม่พูด แต่ตาของเขามักจับจ้องอยู่ที่หล่อนเสมอ

หม่อมลัลลนาคิดขณะเอี้ยวคอหันไปมอง และใช่ หม่อมเจ้ากิตติกรหรือไอ้ติของเธอกำลังนั่งยิ้มมองเธออยู่อย่างคาดไว้จริงๆ

“เจ้าพ่อบ้า”

หล่อนว่า และนั่นทำให้หม่อมเจ้ากิตติกรเลิกคิ้วขึ้นสูงอย่างไม่เข้าใจ

“ว่าฉันทำไม แกนะสิเจ้าแม่บ้า แกล้งลูกแล้วมีความสุขนักเธอ”

“ใช่” หม่อมลัลลนารับอย่างหน้าไม่อาย ก่อนจะหันกลับไปเฝ้าบุตรชายคนที่สองต่อ “แม่ต้องมีความสุขอยู่แล้ว ก็วันนี้ชายนุจะได้เจอเจ้าสาวในอนาคตแล้วนี่นา น้อ...”

คำกล่าวของมารดาเรียกให้เด็กน้อยที่โดนแกล้งโดยไม่รู้ตัวเช่นคุณชายภานุหันขวับกลับมามองในที่สุด ปากเล็กบนใบหน้าขาวเก๋เลี้ยงเกล้า

ซึ่งมีเค้าความน่ารักก่อนไปทางมารดา มากกว่าบิดาสันธรีและเริ่มยืนกรานด้วยน้ำเสียงไม่ยินยอม

“นูไม่แต่งงานกับผู้ชาย!”

“เอ้? ชาหนูจะขัดคำสั่งแม่หรือ!” คนเป็นแม่ยื่นอ้อมเสียงสูง “แม่แต่ทานพ่อยังไม่กล้ากับแม่เลยหน้า”

เด็กน้อยซังก่อนจะมองเลยไปทางบิดาที่นั่งไหล่บ่าตั้งตรงไม่กล้าพูด ไม่หือ ไม่อือ อยู่ฝั่งโน้น

ใช้สินะ ขนาดทานพ่อที่เป็นเจ้าของบ้านยังต้องยอมทำตามคำสั่งหม่อมแม่เลย แล้วเขาที่เป็นลูกจะไม่ทำตามได้ยังไง! ถึงกล้าก็ไม่เอาด้วยหรอก ก็หม่อมแม่จะเป็นหัวหน้าแก๊งของคนในวังนรังสรรค์นี่นา! ที่สำคัญเขาก็ไม่อยากกินพริกอีกต่อไปแล้ว! หม่อมแม่จะไม่เคยตีเขาก็จริง แต่จะทำโทษโดยให้เขากับพี่ชายมินทร์กินพริกขี้หนูสวนแทน แล้วเจ้าพริกที่สวนหลังวังพวกนั้นก็น่ากลัวมาก หม่อมแม่สั่งให้คุณพนักงานปลุกมันไว้เต็มสวนไปหมด! ขนาดเขาแกล้งเตะลูกบอลพวงสวนหลายที่พวกมันก็ยังไม่ยอมตาย! แต่ว่า...ถึงเขาจะกลัวหม่อมแม่และพวกคุณพริกแค่ไหน เขาก็ไม่ยอมแต่งงานกับลูกน้ำก้อยหรอก! มันไม่ถูกต้องนี่! เขาเป็นเด็กผู้ชาย น่องที่เกิดก็เป็นเด็กผู้ชาย!

จะแต่งงานกัน...ไม่ได้หรอกนะ!

คุณชายภาณุคิดก่อนจะขบริมฝีปาก ไม่นานน้ำตาแห่งความอับจนหนทางของเด็กน้อยก็ไหลออกมา เหตุเพราะตนไม่อยากแต่ง แต่ก็ไม่กล้ากับหม่อมแม่หัวหน้าแก๊งและสวนพริกของหม่อมแม่!

“แต่หนูไม่อยากแต่งกับผู้ชาย” เด็กน้อยเอ่ย “นูไม่แต่งกับลูกน้ำก้อยหม่อมแม่ให้พี่ชายมินทร์แต่งงานไปสิ!”

ลั่นนามองเจ้าตัวแสบที่พยายามบ่ายเบี่ยงไม่ชอบไปให้พี่ชายคนโตของตน ซึ่งในอีกไม่กี่นาทีที่คนรถของวังนรังสรรค์ก็คงรับกลับจากโรงเรียนแล้ว พามาส่งที่นี่ คนเป็นแม่แสร้งสายหน้าสองสามทีแล้วพูดเสียงเครียด

“ไม่ได้หรอก พี่ชายมินทร์นะเขามีสาวของเขาแล้ว ชายหนุ่มนั่นแหละต้องแต่งงานกับลูกน้าก้อย...อ้อ ถึงวังน้าก้อยพอดีเลย...ปะ ลงไปดูน้องกัน!”

สิ้นเสียงซักชวนอันเลือดเย็นของมารดา ร่างเล็กของหม่อมมาราชวงศ์ภาณุภวณาทก็ตื่นเร้าหนีมือไม้ของหม่อมลัลลนาราวกับพบเจอของร้อน เป็นเหตุให้คนเป็นแม่ที่ก้าวลงจากรถไปแล้วต้องมุดกลับเข้าไปลากตัวบุตรชายจอมดีดอลงมา

“ไม่! นู๋ไม่แต่งงานกับลูกน้าก้อย! นู๋จะไม่ลงจากรถ!”

“หึๆ งั้นแม่อุ้มชายนู๋ลงก็ตาย...”

“แง...! นู๋ไม่แต่งงานกับลูกน้าก้อย! ไม่แต่งงาน! กับลูกน้าก้อยยยย!!”

เสียงโหยหวนของแขกผู้มาเยือนซึ่งตั้งโหวกเหวกโวยวายมาตั้งแต่ประตูหน้าวังกระทั่งขึ้นมาถึงชั้นสองที่หน้าห้องนอนใหญ่ของวังวายุวงศ์ ไม่ได้ทำให้หม่อมมาราชวงศ์กทวาลี วายุวงศ์ หรือ คุณหญิงก้อย ซึ่งกำลังนั่งหยอกเย้ายิ้มแยมอยู่กับทารกตัวน้อยบนเตียงนอนหลังใหญ่ตกอกตกใจตามไปด้วยเลย ซ้ำร้ายใบหน้าของคุณแม่ป้ายแดงเช่นคุณหญิงยังหันมองไปยังต้นกำเนิดเสียงอย่างรื่นเริงใจ ยิ่งเห็นร่างแบบบางของหม่อมลัลลนาเพื่อนสาวคนสนิทที่เดินกึ่งลากบุตรชายตัวเล็กเข้ามาด้วยแล้ว รอยยิ้มที่แต่เดิมประดับเด่นอยู่ก่อนก็ยิ่งฉีกยิ้มกว้างเข้าไปใหญ่

ทว่าสำหรับคุณชายภาณุผู้ถูกบังคับขึ้นใจกลับไม่ได้รู้สึกเบิกบานใจไปด้วย ซ้ำเขายังพยายามขึ้นฝาเท้า พยายามเกาะเกี่ยวราวบันไดและวงกบประตูห้องมาตลอดทาง ทว่าใครล่ะจะไปสู้แรงของหม่อมแม่เจ้าของสวนพริกเสนหม่อมลัลลนาได้!

“ไม่เอา นู๋ไม่ไป หม่อมแม่ปล่อย” เขากล่าวขึ้นครานขณะที่สายตาจับจ้องไปยังเตียงนอนทรงสูงที่กลางห้องอย่างหวาดผวา ม่านสีขาวยาวๆ รอบเตียงห้อยระย้าลงมาบดบัง แต่เขามองเห็นการเคลื่อนไหวตุ๊กตักตรงกลางเตียงนั้น และเขารู้ว่าเจ้าตุ๊กตักที่ว่าคืออะไร!

ในที่สุดแรงต่อต้านของคุณชายภานุก็ทำให้หม่อมแม่เช่นลัลลนาฐีสึก
ราคาญได้ หล่อนจึงปล่อยตัวเขา หยิกแก้มเขา แม่เด็กน้อยจะร้องโอดโอย
เพราะแก้มโย้ไปอีกทาง คนเป็นแม่ก็ยังไม่มียี่หว่าจจะปล่อย

“พอแล้วนำลูกไม้ แกนี่ชอบแกล้งลูกตัวเองจริง”

แต่แล้วเสียงของน้ำก้อยก็ดังขึ้นช่วยชีวิตเด็กชาย เขาจึงใช้โอกาสนั้น
วิ่งโร่ไปหา สองแขนเล็กโอบเอวนายหญิงวังวายุวงค์เอาไว้แน่นเพราะ
ต้องการให้อีกฝ่ายปกป้องตน

“ก็เจ้าหนูนี้มันตื้อนักนี่นา แค่มาดูน้องเท่านั้น เอาแต่ตื่นไปตีขึ้นมาจะ
หนีซะให้ได้”

“ก็หนูไม่อยากดูน้องนี่ หนูจะไปเล่นกับอาดลข้างล่าง”

“ยังอีก!”

ความปากเก่งของเด็กน้อยหมดลงแต่ตรงนั้นเมื่อเห็นว่าหม่อมแม่ของ
ตนทำท่าจะวิ่งเข้ามาหยิกแก้มเขาอีก เจ้าตัวแสบวังนรังสรรค์จึงรีบหดหัว
กลับไปด้านหลังคุณหญิงก้อย เมื่อคุณหญิงเห็นดั่งนั้นก็หัวเราะคิกแล้วส่ง
ซิกกับหม่อมแม่ของเด็กชาย ก้อนหมุนตัวกลับไปหาหลานเพื่อนั่งยองๆ คอย
ด้วย

“คนเก่งของน้ำก้อย”

เด็กน้อยมองตอบขณะกุมสองข้างแก้มที่แดงโย้ “ฮะน้ำก้อย”

“ไม่อยากจะไปดูน้องหรือจ๊ะ แต่น้องอยากเจอพี่หนู...”

ถ้อยคำเชิญชวนแสนน่าฟังทำนองเอาน้ำเอ็นเข้าลูบทำให้เขาลังเลใจ
ขึ้นมา อยากเห็นก็อยากเห็นอยู่หรือกระนะ แต่หม่อมแม่จะให้เขาแต่งงานกับ
น้องชายตัวเล็กนี่นา ไม่เอาด้วยหรือ...

เจ้าตัวแสบวังนรังสรรค์คิดก่อนจะเหลือบมองไปทางด้านหลัง บน
เตียงเขาเห็นเพียงกำปั้นน้อยๆ กวัดแกว่งไปมาอยู่บนนั้น รอบข้อมือห้อยมี
สร้อยทองเม็ดกลมๆ เล็กๆ สวมอยู่ทั้งซ้ายและขวา..มือน้องเล็กมาก เขา
ไม่เคยเจอเด็กที่เ็นมือเล็กอย่างนั้น แม้แต่มือของ ‘ชายหน้ช่ ชายสณห์’

น้องชายฝาแฝดที่แสนน่ารักาญของเขา ก็ยังไม่เล็กขนาดนั้นเลย... เขาเคยได้ยินหม่อมแม่บอกว่าน้องนะไม่สบาย ป่วยเป็นโรคหัวใจเลยต้องนอนอยู่ที่โรงพยาบาลตั้งแต่เกิด หม่อมแม่ไปเยี่ยมหลายครั้งก็ยังไม่เข้าไปดูน้องใกล้ๆ ไม่ได้

ท่าที่สนอกสนใจปนใคร่รู้เรื่องการเข่งเท้าขึ้นมองของคุณชายภานุ ทำให้คุณหญิงก้อยซึ่งเฝ้าดูอยู่ยิ้มมุมปาก ก่อนพูดจะยื่นคะยอหลานชายต่อ

“พี่นุไม่ชอบน้องหรือจ๊ะ”

“เปล่าจ๊ะ”

“งั้นพี่นุไปหาน้องกับน้าก้อยน้า”

“นุไปหาไม่ได้” เด็กชายส่ายหน้าตัก สองมือโบกไปมาปฏิเสธ “หม่อมแม่จะให้หนูแต่งงานกับลูกน้าก้อย หนูไม่แต่งกับน้องผู้ชาย!” เด็กน้อยตอบไปแบบนั้น สีหน้าลำบากใจ ถอนหายใจราวกับกำลังแบกโลกทั้งใบเอาไว้

กิริยาแบบนั้นเองที่ทำให้คุณหญิงก้อยหัวเราะตลก ครั้นถามว่าทำไมถึงคิดว่าน้องเป็นผู้ชาย แล้วเด็กชายตอบว่าเพราะน้องชื่อ ‘วิวัฒน์’ คุณหญิงก้อยก็ร้องอ้อเสียงยาว เพิ่งรู้เดี๋ยวนี้ว่าคำพูดเล่นๆ ของสามที่คิดพิเรนทร์ จะตั้งชื่อบุตรสาวว่า ‘กนกวิวัฒน์’ หรือน้องวิวัฒน์ ตามการผสมชื่อมั่วๆ จากชื่อจริงของทั้งพ่อและแม่ได้ส่งผลให้หลานชายตรงหน้าเข้าใจผิดไปใหญ่แล้ว

คนเป็นคุณหญิงส่ายหน้าไปมาอย่างเหนื่อยใจ ก่อนคิดอะไรขึ้นได้ จึงโถมตัวเข้าไปใกล้ใบหูของคุณชายภานุ ป้อนมือกระซิบ “งั้นพี่นุไปดูน้องกับน้าก้อยนะ แล้วน้าก้อยจะบอกความลับอะไรให้พี่นุฟัง”

เด็กชายนิ่งอยู่นาน เขามองหน้าคุณหญิงอย่างลึกลับใจ แต่เพราะความลับที่ว่าทำเขาออกรู้ จึงยอมพยักหน้าขึ้นลง เดินตามแรงจูงมือของคุณหญิงก้อยไปทางเตียงทรงสูงซึ่งหม่อมแม่ของเขากำลังนั่งเล่นกับน้องอยู่

เพราะมากระแชาสีขวบางเบาตบั้งรอบเตียงเอาไว้ทำให้เด็กชายมองเห็นน้องได้ไม่ถนัด ข้าเตียงนอนก็สูงมาก สูงจนหม่อมลัลลาต้องช่วยอุ้มบุตรชายให้ขึ้นไปนั่งบนเตียงด้วยกัน และเพราะการช่วยเหลือของหม่อมแม่ซึ่ง

เป็นไม่ว่าจะไม่เข้ากับเขามาขนาดนั้นเอง ทำให้เด็กชายเกิดการต่อต้านน้อยๆ
ทำที่อื่นไม่สนใจจะดูน้องต่อหน้าหม่อมแม่ขึ้นมา

โถ...หม่อมแม่ไม่ต้องมาอุ้มเขารัก เขาจะโตมากแล้วนะ อีกอย่างเขาก็
ไม่ได้ต้องการเห็นน้องเท่าไรด้วย เขาจะอยากเห็นน้องไปทำไม น้องก็คง
หน้าตาเหมือนเจ้าห้องวุ่นวายที่วังเรานั้นแหละ ชอบทำเสียงฆ่ารำคาญ วันๆ
เอาแต่ร้องไห้โยเย เขากามอะไรก็ไม่ยอมพูดด้วย เอาแต่ร้องๆ แล้วก็...ระ...
ร้อง...

ทำที่ป่วยเป็นทำเป็นไม่สนใจจะมองของคุณชายภานุกลับหยุดก็ก็อยู่
แค่ตรงนั้น แสบจะในทันทีที่เด็กชายได้เห็นทารกบนเตียงเต็มตา นั่นเพราะ
เจ้าห้องน้อยที่นอนขาวอยู่บนพูกูกไม่ปล่อยละเอียดตรงหน้าไม่ได้ใกล้เคียงกับ
เจ้าตัววุ่นสองคนที่วังนรังสรรค์เลยแม้แต่กระพิกเดียว ก็น้องตรงหน้าจะตัว
เล็กนิดเดียว นัยน์ตากลมแป้ว ปากเล็กๆ กระจุ่มกระจิมน่ารักขยับไปมา
เหมือนกำลังพูดอะไร ที่ข้อเท้ามีกำไลวงเล็กสวมเอาไว้ มันดังกริ่งกริ่งทุก
ครั้งที่เจ้าตัวกลมขยับตัว และที่สำคัญก็คือ ไม่ร้องสักแอะเลยด้วย!

กิริยาหมดฤทธิ์หมดเดชของบุตรชายที่ชนเป็นอันดับหนึ่ง ซ้ำยังไม่
เคยถูกกับน้องชายซึ่งยังเป็นทารกเช่นกันทำให้หม่อมลัลนาผู้เป็นแม่ขมวด
คิ้ว เธอจัดทำนั่งให้คุณชายภานุที่บัดนี้เอาแต่จ้องตบน้องตัวเล็กบนเตียง
โดยไม่พูดไม่จาอะไร ก่อนเงยหน้าสบตาคุณหญิงก้อยที่ตามลงมานั่งเคียง
ข้าง ไม่นานคนเป็นแม่ก็อมยิ้มให้กันอย่างมีเลศนัย

“ไหนๆ พี่นุตุตๆ วิชาตกลงน้องเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง”

คุณหญิงก้อยกล่าวขณะโน้มตัวเข้าไปใกล้หลาน ซ้อนมือของคุณชาย
ภานุให้ยกไปจิมแก้มบุตรสาวตนเอง รายนั้นก็ไม่รอช้า รีบอำปากตะครุบ
นิ้วพี่ชายไปกินเพราะคิดว่าเป็นจุกนม

“ฮึะ!”

ความอุ่นร้อนของปากเล็กที่กำลังดูดจ๊วบๆ อยู่ที่ปลายนิ้วทำเอา
คุณชายตัวน้อยซังก เขาอยากจะสับตีนี้ออกมาเพราะมันจุกก็เหลือใจ แต่

เพราะกลัวน้องเจ็บจึงยอมหนึ่ง ฟังเสียงหัวเราะน้อยๆ ของน้ำก้อยต่อไป

“น้องผู้ชายไม่น่ารักแบบนี้หรือหน้า ที่สำคัญ...น้องผู้ชายไม่ใช่ กระโปรงแบบนี้ด้วย”

เด็กน้อยชะงักตามคำพูดของคุณหญิงก้อย ก่อนเลื่อนสายตาจาก ใบหน้าน้องลงไปมองที่ชุดกระโปรงสีชมพู และใช้ น้องใส่กระโปรงจริงๆ ด้วย

“น้องเป็นผู้หญิงนี่อะ”

“ก็ใช่ล่ะสิจ๊ะ” คุณหญิงก้อยรับคำ “อีกอย่างน้องก็ไม่ได้ชิวัดมันด้วย หน้า น้องชื่อกัน ที่นี้พี่นุชอบน้องหรือยัง”

เด็กชายเงิบ มองก่อนกล่าวตอบเบาๆ “ชอบอะ”

“งั้นถ้าหน้าก้อยยกน้องให้พี่นุดูแล พี่นุจะเอาหรือเปล่า”

คำถามนั้นทำให้หม่อมลัลนาที่นั่งฟังอยู่เลิกคิ้วขึ้นสูง แต่ไม่ทัน ออกปากถามอะไร ตีระชะเล็ๆ ของบุตรชายตัวแสบก็ผกผันน้องไปเป็น ของตัวเรียบร้อยแล้ว

“หม่อมแม่”

หว่าจู่ๆ เสียงของเด็กชายอีกคนก็ดังขึ้นท่ามกลางความเงียบนั้น เมื่อ สองผู้ใหญ่หันไปมองก็พบว่าสูงเกินเด็กของคุณชายมินทร์ หรือหม่อม ราชวงศ์นฤมิตรินรางกูร บุตรชายคนโตของหม่อมลัลนา กำลังยิ้มและ เดินเข้ามาภายในห้องด้วยจังหวะเท้ามั่นคง

“อ้าว มาถึงแล้วหรือชายมินทร์ มานี้ มาดูน้องใกล้ๆ สิจ๊ะ”

การมาถึงของบุตรชายคนโตทำให้หม่อมลัลนายิ้ม กวักมือเรียกบุตร ชายให้มาใกล้ๆ เพื่อดูน้องด้วยกัน

จังหวะนั้นเองที่เจ้าตัวกลมบนเตียงมองเห็นผู้มาใหม่ ปากเล็กที่ดูดีนิ้ว ของคุณชายภาณุอยู่จึงคลายลงทันใด ก่อนมีอันน้อยจะดันมือคุณชายภาณุออก หันไปสนใจคุณชายมินทร์อย่างจริงจังจึงพลางส่งเสียงทักทาย

“เอ็ง”

เสียงน้องทำให้คุณชายผู้มาใหม่มองตาม ทว่าในขณะที่บุตรชายคนโตของวังนรังสรรค์กำลังจะเอื้อมมือขึ้นลูบแก้มน้องตัวกลมบนเตียงอย่างนึกเอ็นดู

พี่ยะ!

ฝ่ามือของคุณชายนุกก็เข้าที่มือพี่ชายตนเองอย่างแรง ก่อนเบี่ยงกายขวางกั้นน้องเอาไว้ไม่ให้อีกฝ่ายมองเห็น

“ชายนุก!” หม่อมลัลลนาผู้เห็นเหตุการณ์ทุกอย่างเบิกตากว้างใจกิริยาของบุตรชายคนที่สอง เพราะแม้จะตื้อตึงเช่นไร แต่เรื่องต้อยตีหรือใช้ความรุนแรง เธอไม่เคยพบเจอจากบุตรคนไหนเลยสักครั้ง

เมื่อคุณชายภานุได้ยินเสียงดูของหม่อมแม่ ข้าพหอนไปยังเห็นใบหน้ายักษ์มองมาก็ได้สติ ปากร้องขอโทษพี่ชายคนโตปาวๆ ก่อนจะวิ่งหน้าตั้งนำร่างแบบบางของหม่อมแม่ที่บัดนี้ควักพริกชี้หูสวนออกมาจากกระเป๋าดูเตรียมทำโทษเขาเรียบร้อยแล้ว!

“หยุดเดี๋ยวนี้ชะชายนุก! ใครสั่งใครสอนให้ลงไม้ลงมือกับคนอื่น! หยุดนะเจ้าลูกบ้า หยุดดดด!”

ทว่ามีหรือที่คุณชายจอมแสบอย่างเขาจะหยุดहारอ เด็กน้อยออกวิ่งปรี๊ดนำหม่อมแม่ไปแล้ว ที่สำคัญหม่อมแม่ก็ตามเขามาอย่างไม่ลดละด้วย!

แง! เขาก็ขอโทษพี่มนตรีไปแล้วไง! อีกอย่างพี่มนตรีก็ผิดที่มาอยู่กับของของเขา! หน้าก้อยบอกแล้วว่าจะยกน้องให้เขา! เพราะงั้นน้องก็เป็นของเขา!

เป็นสมบัติของเขา!!!

๑

ชายหนุ่มผู้มีเรื่องทุกข์

หลายปีต่อมา...

การจราจรอันคับคั่งบนถนนมังกรทองเช่นถนนเยาวราช กำลังแออัดไปด้วยวรกรรมมากมายซึ่งปล่อยมลพิษขึ้นสู่อากาศไปสู่กับแดดยามสายของบ่ายแก่ๆ ที่แผ่ไอความร้อนแสนทรุณหลงมาบนโลก เหล่ากระรอกที่ปกติจะวิ่งวุ่นไปมาบนสายไฟฟ้าของกรุงเทพมหานครจำใจต้องหลบเร้นกายอยู่ใต้ท่อน้ำเสีย หหมดโอกาสที่พวกมันจะได้เที่ยวเล่นอย่างที่ควรจะเป็น ได้แต่รอคอยและมองพระอาทิตย์ตกปริบๆ ว่าเมื่อไรหนอมันจะได้ออกไปข้างนอกเสียที

ทว่าแสงแดดที่กำลังแผดเผากลับไม่ได้ทำให้ร้านทองหวงหลงของบ้านเกดเน่ลีรีเป็นเตี๊อดเป็นร้อนอย่างเช่นพวกกระรอกเลย ข้าภายในร้านขนาดสี่คูหาซึ่งมีทองรูปพรรณนับพันเส้นวางเรียงรายอยู่ภายในตู้โชว์ยังเย็นฉ่ำราวกับโลกคู่ขนาน นั่นเพราะเขียนทองเจ้าของร้านชนเสียขวงติดเครื่องปรับอากาศถึงสี่เครื่องไว้คอยให้บริการลูกค้าที่เข้ามาจับจ่ายซื้อ-ขายทองในช่วงเทศกาลตรุษจีน

ณ มุมหนึ่งของเคาน์เตอร์ร้านทองซึ่งลูกค้าทั้งขาประจำและขาจรแวะเวียนเข้ามาไม่ได้ขาด มีชายหนุ่มท่าทางดีคนหนึ่งกำลังนั่งทำหน้าอมทุกข์ อดไรคอยู่บนเก้าอี้ตัวประจำ แสงแดดส่องกระทบจนทองคำในตู้สะท้อนให้ไปหน้าหล่อร้ายของเขาปล้นเหลืออร่ามเปล่งประกายราวพระพุทธรูปตามวัดตามโบสถ์จนตากับยายแท้ๆ ที่เฝ้าดูอยู่อยากจะยกมือไหว้ ร้างสูงโปร่งนั่งอยู่ตรงนั้นมาค่อนวันแล้ว นั่งนิ่งมองปลายนิ้วมือของตนเองอย่างตั้งใจ ซึ่งตัวเขายกมันขึ้นมาแทบจะเสมอไปหน้าเพื่อจ้องมอง

“เฮ้อ...”

เสียงถอนหายใจซึ่งยาวนานราวมีเรื่องทุกข์ของหลานชายคนโปรด ทำให้สองแก้วเก้าอี้ร้านทองเช่นเสี่ยฮวงและลักษณะนารีซึ่งนั่งดูพฤติกรรมหลานมาตั้งแต่เช้าหันหน้ามองกัน ก่อนฝ่ายสามีจะพยักหน้าหงิกๆ ส่งให้ภรรยา เป็นทัพหน้าเข้าไปถามไถ่อาการคนเป็นหลาน ว่าตกลงไอ้อาการที่เป็นนะ ฮัวกงกับฮัวมาเช่นทั้งสองสมควรจะพาไปตรวจที่โรงพยาบาลหรือเปล่า

“เฮ้ออออ”

เสียงถอนหายใจที่ซึกจะยาวนานขึ้นทุกทีทำให้ลักษณะนารียอมผละจากสามีที่นั่งพุงพลู่อยู่เคียงข้าง เดินเลียบบๆ เคียงๆ ไปตามเคาน์เตอร์ร้านทองด้วยสีหน้าเป็นห่วง เมื่อถึงตัวหลานชายหล่อนก็ยกมือซึ่งสวมกำไลหยกเอาไว้โอบไปบนไหล่กว้างของอีกฝ่าย ก่อนฝ่ามือเหี่ยวยุ่นจะลูบไปมาเบาๆ อย่างเช่นชอบทำสมัยหลานยังเด็ก

“หนู ไม่สบายใจอะไรหรือเปล่าล่ะลูก”

น้ำเสียงสบายหูที่คุ้นเคยภาณุ หรือหม่อมราชวงศ์ภาณุภานุมาถคุ่นชินมาแต่เล็กเรียกให้สติทั้งมวลของเขากลับมาอยู่กับปัจจุบัน ชายหนุ่มไม่ได้ตกใจ เขาเพียงละสายตากับปลายนิ้วซึ่งเคยถูกปากเล็กๆ ของใครบางคนในความทรงจำครอบครองและดูดีจวบๆ อย่างเมามัน แทนกลับไปมองทางฮัวมาหรือยายแท้ๆ ของเขาเอง

“เปล่าฮะฮัวมา”

คำปฏิเสธซึ่งๆ หน้าทั้งที่อกับกิริยาที่เป็นมาตั้งแต่เข้าไม่ได้ตรงกับคำ
ว่าปกติเลยทำให้ลักษณะมารีเล็กคิ้วขึ้นสูง คนผ่านร้อนผ่านหนาวมาก่อนพินิจ
ใบหน้าหลานชายคนที่สองซึ่งมีเค้าโครงใบหน้ามาทางมารามากกว่าบิดาต่าง
จากคุณชายคนอื่นๆ ของวังนรังสรรค์

รูปหน้าเรียวยาวและผิวขาวกระจ่างอย่างคนมีเชื้อจีนผสม ควรจะ
เป็นคำพรรณนาถึงหญิงสาวมากกว่าชายหนุ่ม ทว่าคิ้วเข้มชัดเจนและจมูก
โด่งเป็นสันกลับบ่งบอกถึงเอกลักษณ์ของบุรุษเพศมากกว่า ยังมีเรียวปากสี
อ่อนได้รูปและนัยน์ตาสีน้ำตาลไหม้เจ้าเสน่ห์ หากจะหาจุดที่เจ้าตัวได้รับจาก
ทางพ่อคงมีเพียงรูปร่างสูงโปร่ง รูปตรงไหล่ตั้งไม่คู้ค่อม ยามก้าวเดินดูสง่า
ผ่าเผยสมชายเลือดราชนิกุลอีกครั้งหนึ่ง ทว่าอุปนิสัยของเจ้าตัวกลับห่างไกล
จากคำว่าคุณชายตามฐานันดรที่ติดตัวมาแต่กำเนิด เพราะหลานชายคนนี้ไม่
ชอบความเจ้ายศเจ้าอย่างนัก เขาชอบทำตัวสบายๆ อย่างวัยรุ่นปกติ ไม่ชอบ
ออกงานสังคม แต่ชอบเที่ยวเล่น ชอบสนุก และติดเพื่อน ฟังดูแล้วอาจ
คล้ายเสเพล แต่ขายนุ่ไม่ได้เป็นอย่างนั้น เพราะเท่าที่คนเป็นนายทราบ แม้
จะชอบเล่นตามประสาวัยรุ่น มีเรื่องผู้หญิงบ้าง ซกต๋อยบ้าง แต่เรื่องการ
เรียนกลับไม่เป็นสองรองใคร และด้วยรูปลักษณ์บวกกับนิสัยห่ามๆ แต่ก็
ยังเป็นถึงคุณชาย ทำให้หลานคนนี้เป็นที่ถูกรักถูกใจบรรดาสาวๆ ในรั้ว
มหาลัยเดียวกันไม่น้อย แต่อย่าได้หลงหรือยอมสยบเป็นเหยื่อของเจ้านี้
ง่ายๆ เซียว ถ้าไม่อยากน้ำตาเซ็ดหัวเข่านะนะ!

คนเป็นนายพยักหน้ารับความคิดในหัวของตน รำพึงในใจว่าหลาน
ชายคนนี้ช่างเป็นบุคคลที่อันตรายต่อลูกสาวหลานสาวบ้านอื่นเสียจริง ก่อน
จะเดินอ้อมร่างหลานไปนั่งยังเก้าอี้ใกล้เคียง เมื่อนั่งเรียบร้อยตามการ
ประคองอย่างห่วงใยจากเจ้าหลานคนเดิม คนแก่ก็จ้องเขม็ง ฟังจับพิรุณก่อน
จะหรีตทาน้อยๆ แล้วจึงคำถามที่สงสัย

“เหม่อลอยแบบนี้...ไม่ใช่ว่าหลานชั่วมากำลังมีความรักหรือกนะ?”

คำถามรุกฆาตที่ส่งตรงถึงคุณชายภาณุเต็มๆ ทำให้เจ้าตัวซังกแต่

ไม่ได้ไว้วางใจออกมา นัยน์ตาที่คล้ายมีเรื่องให้ครุ่นคิดดูไปไหนไปมาราวกับ
เจ้าตัวหวนกลับไปคิดเรื่องในใจอีก แต่ก็เดี๋ยงเดี๋ยงเท่านั้น เพราะชั่วแวบ
เดี๋ยวมันก็กลับมาสงบนิ่ง พร้อมตอบกลับด้วยน้ำเสียงปกติ

“เปล่าฮะ”

“หนูไม่รู้หรือว่าเวลาดูโกหก หนูจะเหมือนหม่อมแม่แค่นั้น หึๆ บอก
ฮัวมามาสิ เราไปรักชอบลูกสาวบ้านไหนเข้า ฮัวมาจะได้ไปสู้ขอได้ถูกคน!”

ชายหนุ่มหัวเราะทำที่จับผิดของยายแท้ๆ เขาสายหน้าเย็นเย็น ไม่ยอม
เปิดปากและไม่คิดยอมรับว่าตน...ได้รักชอบใครเข้าแล้วจริงๆ “เปล่าจริงๆ
ฮะ หนูไม่รักใคร่”

“หรือเราไปทำให้ใครโกรธมา”

“ไม่มีนี่ฮะ”

“ถ้ามันทำไมพักนี้เราถึงได้ทำตัวแปลกๆ อย่างเช่นนั่งจ้องนิ้วตัวเอง
แล้วถอนหายใจ!” คนเป็นยายเริ่มมีน้ำโท “ไหนมาดูสิ ไอนิ้วนั่นมันมีอะไรดี
นักหนา มาให้ฮัวมาดูหน่อย!”

ว่าจบลักษณะนารีก็คว่ำหมับเข้าที่ปลายนิ้วของหลานชาย และนั่นทำให้
เจ้าตัวอุทานเสียงสูง

“อ๊า!”

ก่อนจะสะบัดนิ้วออกราวกับเขาหวงแหนตำแหน่งปลายนิ้วนั่นเสีย
เหลือเกิน ดังว่ามันเป็นพื้นที่สงวน ห้ามใครๆ มาแตะต้อง...

แม้ลักษณะนารีจะรู้สึกแปลกใจกิริยาแปลกตาของหลานชาย ทว่าคน
เป็นยายก็ไม่คิดบึ้งบังคับหากหลานไม่พร้อมจะบอก นั่นเพราะหลานคนนั้น
เหมือนมารดาซึ่งเป็นลูกสาวคนโตของตนตั้งแต่ไปหน้าเย็นอุปนิสัย ตนจึงรู้
ว่าจะล้วงความจริงจากคนปากแข็ง คนไม่รู้ใจตัวเองได้อย่างไร มือเตี้ยขรธา
ของคณมีผมสีดอกเลาจึงลูบศีรษะคุณชายภาณุมาๆ พลังชวนถามคำถาม
อื่น...แต่จุดประสงค์ของคำถาม หึๆ ยังคงเดิม

“ฮัวมาว่าจะถามนุหลายทีแล้วว่าสองสามอาทิตย์มานี้หนูทะเลาะกับใคร

ที่วังนรังสรรค์หรือเปล่า ถึงได้มานอนมาค้างอยู่ที่บ้านฮัวมาทุกวัน นี่ขนาดจะเปิดเทอมอยู่รอมร่อแล้วยังไม่ยอมกลับบ้านเลย”

“นุก็แค่เห็นคุณหญิงๆ อยู่ที่ร้านกาแฟ ก็เลยมาช่วยดูพวกคนแก่ที่นั่นให้”

“คนแก่ที่ว่าหมายถึงฮัวกงสินะ เพราะฮัวมายังสาวอยู่”

ชายหนุ่มแก้มเล็กคิ้วขึ้นสูงตามท่าทางคนเป็นนายที่ทำไว้ก่อนหน้าราวกับจะถามว่าแน่ใจหรือว่ายังสาว ก่อนจะถูกอีกฝ่ายหยิกจนแขนเขียว เพราะรีอ่านล้อเลียนท่าน

“แต่ฮัวมาเดาว่ามี โดยเฉพาะเวลาที่หม่อมแม่โทร. มานุจะเลี้ยงคุณด้วยตลอด...ทะเลาะกับหม่อมแม่หรือลูก”

“หะอะไร ใครจะกล้าล่ะครับ”

“ถ้าอย่างนั้นเพราะอะไร”

“ก็เพราะนุว่าง...” ชายหนุ่มลากเสียงยาวก่อนโน้มกอดเอาผู้เป็นนาย “เดี๋ยวพอเปิดเทอมนุก็จะว่าง ไม่มีเวลามาหาคนแก่ เอ๊ย! คนหนุ่มคนสาวที่นี้อีก ตอนนี้มีเวลาว่างก็เลยมาทำหน้าที่หลานชายที่ดีที่จะได้รับสืบทอดสมบัติและกิจการของบ้านเกตน์สิริต่อไป”

“เฮ้อ! ปากแข็งให้ได้ตลอดรอดฝั่งเถอะ” คนเป็นนายเอ่ยอย่างยอมแพ้ แต่ปากกำลังยิ้มกว้าง สองมือก็กอดตอปลานชายจอมอู้อ้อผู้ที่คิดจะสืบทอดบิดตนไปด้วย “ก็ดีเหมือนกัน ‘คนหนุ่มคนสาว’ ที่นี้จะได้มีหลานชายมาอยู่เป็นเพื่อน”

“ใช่ซะ มีนุอยู่ ฮัวกงฮัวมาต้องกระชุ่มกระชวยหัวใจแน่นอน”

“หลานรัก!”

“งั้นให้ทองหลานรักสักร้อยบาทได้ไหม”

“แค่ร้อยเดียวจะพอหรือลูก!”

เสียงขึงที่นั้งจิบซาซิงฟังบทสนทนามาตลอด มองท่าทางกอดกันกลมโคลงกันไปก็โคลงกันมาของสองยายหลานอย่างรำคาญใจ เขาส่งเสียงไปถาม

อาการแปลกๆ ของเจ้าหนูว่ามันเป็นอะไรแน่ แต่เมียแก่ของเขากลับไม่หัน
เหลียมหลาน โดนพาเมียประเด็นไม่พอ ยังเสียทองใ้มันเป็นร้อยบาอีก!
คิดแล้วก็เหมือนโดนลูบคม เขียนทองผู้เป็นตาจึงพูดขัดบรรยากาออกไป
ทันที

“กระซุ่มกระซวยหัวใจตรงไหนอ้วไม่เห็นจะรู้สึก! อ้วว่าหลานชาย
อย่างลื้อนะมันไม่ได้เรื่อง ต้องหลานสาวแบบ ‘ยายหนูก้าน’ ลีถึงจะดี! บีบ
นวดได้ ทำขนมอร่อย เอาอกเอาใจเก่ง อ้วชอบแบบยายหนูก้านมากกว่า!”

เสียงของสามีที่ตั้งมาจากอีกฟากทำให้ลักษณนารีหยุดกอดรัด
คุณชายกานูในทันใด ไม่ใช่เพราะสามีพูดผิดหู แต่เพราะทันทีที่สามีพูดถึง
ยายหนูก้าน หรือ กนกนัตตา วายะวงศ์ ลูกพี่ลูกน้องของหลานชายออกมา
ร่างหลานในอ้อมแขนก็ปล้นกริ่งแข็งขึ้นทันที แบบนี้มันมีพิรุช!

หึๆ ที่แก้ความผิดปกติของเจ้าแสนนี้ ก็มีสาเหตุมาจากยายหนูก้าน
นี่เอง!

ลักษณนารีคิดก่อนเหยียดยิ้มร้าย อันเป็นยิ้มที่ทำให้คนมองเห็นเช่น
คุณชายกานูสะท้อนในอก เขาโดนจับจุดได้แล้วหรือ!

“หึๆ จะว่าไปแล้วพักหลังๆ มาเนี่ย อ้วมาไม่เห็นยายหนูก้านเลย ปกติ
น้องจะตัวติดกับนุตลอดเลยนี่...เอ หรือว่า...”

“เปล่าอะ!”

“อ้วมายังไม่ทันพูดอะไรเลย”

“กะ...ก็...ก็...”

“หึๆ บอกมานะ เราไปทำอะไรให้น้องโกรธมาใช้ใหม่ตามู”

“นุเปล่า!”

“ทำไมต้องเสียงสูง”

“ก็หนูกลัวอ้วมาไม่เชื่อ”

“อย่าโกหก! เล่ามาว่าเรื่องราวมันเป็นยังไง!”

ลักษณนารีแสร้งทำเสียงดู ไม่ยอมปล่อยให้หลานชายกลบเกลื่อน

ความผิดและพาหนีไปเรื่องอื่น คนเป็นยายเริ่มมองออกว่าคงเป็นปัญหาใหญ่ไม่อย่างนั้นदानุคงไม่หนีมาอยู่บ้านตน ไม่ยอมกลับวังนรังสรรค์ตั้งนานสองนานแบบนี้ คงเพราะไปทำอะไรไว้จึงกลัวแม่ตนเองจะว่า เพราะสำหรับคนที่วังนรังสรรค์แล้ว ต่างรู้ว่ายายหนูก้านเป็นดังดวงใจดวงโปรดของหม่อมลัลลามาตราดาของฝ่ายชาย

เมื่อกล่าวถึงกนกนัตตา ลักษณะนารีก็นึกถึงเด็กสาวผิวขาวผอมขาวน่ารัก บุตรสาวเพียงคนเดียวของคุณหญิงก้อย พระญาติข้างพระมารดาของหม่อมเจ้ากิตติกร สามีของหม่อมลัลลามาตรายังเด็กเพราะคุณหญิงก้อยและสามีเป็นหมอจึงไม่ค่อยมีเวลาว่าง ทุกเย็นหม่อมลัลลามาตราจึงคอยรับยายหนูก้านกลับจากโรงเรียนพร้อมบุตรชาย เอาเกมมาเลี้ยงมาเล่นที่วังนรังสรรค์ รอคอยทั้งหมอดลและคุณหญิงก้อยเลิกงานถึงมารับลูกสาวกลับไป ยายหนูจึงโอดมาพร้อมๆ คุณชายวังนรังสรรค์ เป็นเหมือนลูกสาวคนหนึ่ง ของวังนรังสรรค์ ทางบ้านเกตน์สิริเองก็คลุกคลีกับยายหนูก้านมาตลอด เพราะหลายครั้งแกจะตามหม่อมลัลลามาตราและเหล่าคุณชายวังนรังสรรค์มาค้ำที่ร้านทองด้วย และเพราะตัวหล่อนกับสามีไม่มีหลานสาว จึงเอ็นดูยายหนูก้านเป็นพิเศษ โดยเฉพาะเสื้อขางที่จะมากหน้อย เพราะเวลายายหนูก้านมาเที่ยวที จะคอยมาบีบมานวดอย่างทีหลานชายแท้ๆ ไม่ทำกัน ทว่าที่น่าแปลกอยู่หน่อยคือ ยายหนูแก้มแดงคนนี้ติดตามแจตั้งแต่เด็ก ทั้งที่บุตรชายวังนรังสรรค์มีกันตั้งสี่คน ข้าคนทีแก่งยายหนูบ่อยที่สุดก็คือदानุนี่เอง แต่แกก็ยังเดินตามทีนุแจเหมือนรู้ว่าใครใจดีทีสุด

เหมือนรู้ว่าใครรักแกทีสุด

ลักษณะนารีแอบอมยิ้มยามคิดเรื่องตะมุตะมิในใจ แต่พองยหน้าขึ้นมองแล้วยังเห็นหลานชายทำท่าทางอ้ำๆ อึ้งๆ ไม่ยอมคายความจริงทีรับถลิ่งตาใส่ “ยังไม่รับพูดความจริงออกมาอีก!”

“นะ...นุก็แค่อยากจะปล่อยๆ ยายนั่นบ้าง” คุณชายภาณุยกมือกอดอก “ยายก้านโตเป็นสาวแล้ว จะมาติดแหง็กอยู่กับนุตลอดได้ไ้ นุ

ราคาถูกลงไป”

“อ้อ...หรือ...”

แต่ยังไม่ทันที่ใครจะได้ถามซักใช้ หรือใครจะหาทางหนีที่ไล่ให้ตัวเอง ต่อ ประตูร้านทองหลังก็เปิดออกอย่างแรงพร้อมการมาถึงของชายหนุ่ม ร่างสูงโปร่งสองคนซึ่งมีใบหน้าเหมือนกันเฉียบ เขี้ยว...เดี่ยว นี่มันฝาแฝด บัง!

“อ้าว ไอ้พวก ‘รักยม’ แกมาทำอะไรกันที่นี่!” คุณชายภานุถามเสียงดังลั่น ท่าที่เล็กลั่นเมื่อกี้หายไปแล้วเมื่ออยู่ต่อหน้าน้องชายแท้ๆ ของตน

“เดี่ยวเถอะนู เรียกน้องดีๆ สิ”

ลักษณะนารีว่าก่อนจะหันไปรับไหว ‘ชายนนท์ ชายสณห์’ หรือก็คือ หม่อมราชวงศ์ศิวานนท์รังสี กับ หม่อมราชวงศ์กิตติกรรังสรรค์ ซึ่งยืนหอบแฮกๆ ทำสีหน้าแตกตื่นอยู่ตรงประตูกระจก

“เฮียหนู! / แย่แล้ว!”

สองคุณชายในวัยยี่สิบต้นๆ เอ่ยขึ้นพร้อมกัน และนั่นทำให้พี่ชายเช่น คุณชายภานุเริ่มเอะใจ สีหน้าเปลี่ยนเป็นจริงจังเอาจริงอย่างที่น้องๆ อีกสองคนคุ้นเคยก่อนไปทางกลัวๆ

“อะไรของพวกแก มีอะไรจะพูดก็รีบพูดมา!”

“ก็ยก้านนะสิเฮีย!”

“ยก้านนั้นทำไม”

คุณชายทั้งสองหันหน้ามองกัน ก่อนจะพยักหน้าตกลง แล้วประกาศกร้าวเสียงดังตั้งว่าเป็นเรื่องขอขาดบาดตาย

“ก็ยก้านนะ! ตอนหนีไปเดี่ยวแพที่เมืองกาญจน์กับผู้ชายหนุ่มแล้ว!”

“อะไรนะ!”

คนที่น้อยครั้งจะแสดงอารมณ์รุนแรงกับคนในครอบครัว ครั้นจะแสดงก็เล่นเอาคนรอบข้างสะดุ้งโหยงไปตามๆ กัน ลักษณะนารีเบิกตาตกใจมองตามร่างสูงโปร่งของคุณชายภานุที่ผุดลุกขึ้น เดินดุ่มๆ ผ่านเคาน์เตอร์

ร้านทองไปทางสองห้องชาย ทำอาหารกับจะไปตีห้องๆ ซะอย่างนั้น เป็นเหตุให้ตัวหล่อนต้องรีบวิ่งไปดึงเอาไว้ ทั้งที่รู้ว่าชายหนุ่มไม่เคยทำห้อง แต่ท่าทีของเจ้าตัวในตอนนั้นมันน่าหวั่นใจจริงๆ

“นุๆ ใจเย็นก่อนลูก!”

ทว่าชายหนุ่มร่างสูงโปร่งกลับไม่สนใจเสียงฮัมมาของตน เขาจึงเอื้อมมือไปทางชายหนุ่มชายสลดที่เดินถอยหลังหน้าซัดไปไกลแล้วถามเสียงกร้าว “ฉันสั่งให้พวกแกเฝ้าชายก้านเอาไว้ไม่ใช่หรือ! แล้วยานั้นโผล่หัวไปแพ่ได้ไงวะ!”

ชายหนุ่มชายสลดหันหน้ามองกันเล็กน้อย จริ่งอยู่ที่เขาสองคนถูกสั่งให้ดูๆ เฝ้าชายก้านไว้ แต่ว่าเรื่องนี้เขาตัดสินใจกันเองได้ที่ไหน ก็หม่อมแม่ล่ะ...

“เรื่องนั้นอย่าเพิ่งมาซักไซ้กันตอนนี้เลยเฮีย พวกนนั้นก็เพิ่งรู้ไม่นาน ว่าชายก้านหนีไปเที่ยวแพกับผู้ชายแล้ว”

คำว่าหนีไปเที่ยวแพกับผู้ชายที่สองห้องชายเอ่ยให้ได้ยินอีกเป็นครั้งที่สอง ทำให้เส้นประสาทตรงขมับของคุณชายภานุกระตุกไม่หยุด

“แล้วใครอนุญาตให้ยานั้นไป! อาดลไปไหน อาดลยอมให้ยานั้นไปไหนหรือ!” ชายหนุ่มถามน้ำเสียงไม่พอใจ พาลโกรธไปถึงหม่อมหลวงดลวิมลบิดาของกนกนัตดาด้วย

“อาดลไม่อยู่ ที่วังวายุวงค์มีแต่หน้าก้อยคนเดียว สลดที่ว่าพี่ไปคุยกับหน้าก้อยเองเถอะว่าทำไมถึงปล่อยให้ยานั้นไปเที่ยวแพกับผู้ชายได้! อ้อไม่ได้ไปเที่ยวธรรมดาด้วยนะ แต่ไปแบบค้างคืน!”

“ค้างคืน!”

“สองคืนด้วยเฮีย!”

เพียงแค่นั้น แค่นี้ยินคำยืนยันว่ายานั้นไปค้างคืนกับผู้ชายไกลถึงเมืองกาญจน์ แถมยังไปถึงสองคืน! คุณชายภานุก็สติแตก เขามองเจ้าห้องสอง

หน่ออย่างข่มขั้วธูราจะกินเลือดกินเนื้อ ก่อนพลั้ทั้งคู่ออกไปให้พ้นทาง แล้วพุ่งตัวออกจากร้านทองหวงหลง ลืมแม่กระหังหันไปล่าลาฮัวกงฮัวมาที่ยืนแเอ้ออยู่ด้านหลัง

ลักษณะหนารี เสียฮวง คุณชายหนน่และคุณชายสนน่มองร่างสูงโปร่งที่ก้าวอาดๆ ขึ้นรถฮัมเมอร์สีเงินยวงที่จอดเทียบอยู่ริมทางเท้าหน้าร้านทอง ก่อนจะออกตัวไปด้วยความเร็วสูงจนรถด้านหลังที่โดนตัดหน้าพากันเบรคเอี้ยดบีบแตรลั่น โดยที่คุณชายภานูไม่รู้ตัวเลยว่าที่ด้านหลังของเขา สองน้องชายที่กำลังทำท่าทางตกอกตกใจในตอนแรก บัดนี้กำลังหันหน้ามองกันแล้วยกคิ้วให้กันอย่างมีเลศนัย หึๆ

๒

กระตุกหมวดหมี่

มือเรียบอบบางซึ่งมีแหวนเพชรน้ำงามเพียงวงเดียวประดับเอาไว้เอื้อมรับถ้วยน้ำชาอุณหภูมิกำลังดีมาจากมือของคุณหญิงก้อยผู้เป็นสหายและพระญาติข้างสวามี ก่อนเจ้าของลำแขนอ่อนขาวเนียนจะยกถ้วยกระเบื้องถ้วยเดียวกันนั้นขึ้นจิบพอเป็นพิธี สุดท้ายวางมันกลับลงไปบนจานรองที่ถือไว้ด้วยมืออีกข้างแล้วเงยหน้าขึ้นมองคู่สนทนาที่นั่งทำหน้าที่เหมือนขบคิดสิ่งใดอยู่ก่อนเลิกจิบตั้งคำถาม

“ทำไมแกถึงได้ดูลูกสี่ลูกหลานกะไอ้ก้อย”

หม่อมลัลลนาที่วันนั้นมาเป็นแขกที่วังวายุะวงศ์เอ่ยถามด้วยท่าที่สงบนิ่ง นัยน์ตาหวานจ้องมองเพื่อนสนิทที่กำลังแสดงท่าทีอย่างพิสดาร เมื่ออีกฝ่ายได้ยินก็ถอนใจ เอ่ยตอบทันทีไม่มีอิดออด

“แล้วจะให้ฉันอยู่เฉยรีไร ทั้งลูก ทั้งหลาน ทั้งเพื่อน เอ๊ย!”

“ใช่สิ แกต้องเคยไว้ เชื่อเถอะว่าเดี๋ยวไอ้เจ้าลูกบ้าของฉันมันต้องโผล่หัวออกมาจากกรุแน่! หึ ออกมาให้ฉันขยี้และสารภาพทั้งหมดว่าเจ้านั้นทำอะไรหลานรักของฉันไว้บ้าง!”

หม่อมลัลนา นรั้งสรรค์ ณ อยุธยา กล่าวก่อนยกถ้วยน้ำชาขึ้นจิบแก้แรงอารมณ์ที่ตีขึ้นพับๆ อีกครั้ง พักต่อมาจึงค่อยชะงัก เอ่ยเสริมถึงเรื่องสำคัญที่ควรจะต้องเตือนเพื่อนสนิทเอาไว้ “อ้อ! แล้วอย่าลืมสั่งให้เปิดประตูรั้ววังวายุวงค์ไว้กว้างๆ ด้วยล่ะ ไม่อย่างนั้นประตูวังแถวกรรณิศจักรของลูกชายฉันจนกระทั่งในกระดอันทอนขับพุ่งเข้ามาไม่รู้ด้วย”

“ยังจะพูดเล่นอีก”

“ฉันพูดจริง ก็รถของตานุ่มันใหญ่ยังกับรถสิบล้อจริงๆ นี่นา เพราะสามี่แกเลย ตานุ่มันถึงบ้าซื้อไฮร์รถสิบล้อนั่นมาขับนะ”

คุณหญิงก้อยหัวเราะยามนี้ถึงรถฮัมเมอร์คันโตของหลานชายตัวแสบ ซึ่งถ้าวุ่นตามจริง รถคันนั้นก็ใหญ่โตอย่างกับรถสิบล้อจริงๆ นั่นแหละ ใหญ่ราวกับรถถัง ขับออกถนนที่เล่นเอาเต็มเลนเลยทีเดียว

คิดได้ตั้งนั้นนายหญิงวังวายุวงค์ก็หันไปสั่งการตามคำแนะนำของหม่อมลัลนา ด้วยตัวหล่อแสนจะเชื่อว่าหลังจากเพื่อนสนิทส่งบุตรชายฝาแฝดอย่างชายन्ह์ชายสอณ์ไปบอกข่าวสำคัญแก่ชายนุ เจ้าหลานที่ทำตัวเหมือนเหนียวเหนียวอะไรอยู่ต้องรีบพุ่งมาที่วังวายุวงค์ดังที่คาดไว้จริงๆ แน่เพราะใครๆ ต่างก็รู้ว่าถึงแม้ชายนุจะมีนิสัยเหมือนหมิวเวลาจำศีล ไม่ค่อยสูงส่งหรือยุ่งเกี่ยวกับความวุ่นวายใดๆ แต่มีอยู่เรื่องเดียวเท่านั้นที่ทำให้เจ้าหมิวตัวนี้กลายเป็นหมิวป่าโมโหร้ายขึ้นมาได้ นั่นก็คือเรื่องของยายกำน บุตรสาวเพียงคนเดียวของหล่อนนั่นเอง

คุณหญิงก้อยคิดก่อนจะหันกลับมาสนใจเพื่อนสนิทต่อ ไม่ลืมเอ่ยปรามเพื่อนที่ยกน้ำชาขึ้นจิบไม่หยุด... ตันรู้ ลัลนากำลังไม่พอใจบุตรชายคนที่สองมาก นี่ถ้าชายมินหรือผู้ที่ไทยด้วยก็คงจะตีหรือจะ ได้ช่วยห้ามหม่อมแม่ของเขาได้

“เด็กๆ ก็แค่ทะเลาะกันเท่านั้น แกอย่าอะอะไปเลยลูกไม้ เดียวมันจะเป็นเรื่องใหญ่”

“ทะเลาะอะไรถึงทำให้ยายกำนหนีไปอยู่กับท่านหญิงเมษที่เวียงอินทร์

ตั้งนานสองนาน” หม่อมลัลลนาเกร็น “ที่สำคัญตามที่คุณที่ควรห้ามน้องก็ยังไม่ปล่อยให้หนีไปซะเฉยๆ ไหนว่าจะดูน้องไป ชูคนนั้นคนนั้นไม่ให้ยุ่งกับยายก้าน เอะ แก่เชื่อเถอะว่าที่ตามไม่ห้ามซ้ำยังหดหัวทวยต่อต่อไปแบบนี้ก็เพราะเป็นตัวก่อเรื่องไว้กับน้องนั่นแหละ! คิดแล้วมันน่าเอาไม่เสมอราตีกระหนาบนัก! สงสัยตอนเด็กๆ ฉันให้กินพริกขี้หนูสวนน้อยเกินไป!”

“ยายก้านอาจจะแค่ต้องการหาที่เสียๆ อ่านหนังสือสอบ แก่ก็รู้ว่าช่วงเอนทรานซ์เด็กทุกคนต้องการสมาธิ อีกอย่างไปอยู่กับท่านหญิงเมฆที่เวียงอินทร์ก็มีทั้งเสด็จบ้านกับคุณชั้นต้นห้องอยู่ด้วย ฉันว่า...”

“แกไม่ต้องมาพูดผอนหน้าให้มันเป็นมาเลยไอ้ก้อย แกเองก็มีความผิดที่ไม่บอกฉันแต่แรกว่าเด็กสองคนมีปัญหากัน ให้ฉันรู้เรื่องตอนยายก้านกลับมากลางกรุงเทพฯ แล้ว นี่ถ้าหลานสาวฉันเกิดเป็นอะไรขึ้นมา ฉันจะเอาไม่ผ่าเสมอราตีกระหนาบแกด้วยอีกคน!”

คุณหญิงก้อยนั่งฟัง ออดชื่นชมเพื่อนสนิทเช่นหม่อมลัลลนาไม่ได้ หิ้งที่อีกฝ่ายเพิ่งรู้เรื่องเด็กๆ สองคนไม่ลงรอยกัน ยังเดา ยังสาวต่อเอาเองจนถูกทางได้ขนาดนี้ “ใจเย็น ยายก้านก็ลูกฉันนะ ส่วนตามนะฉันว่าหลานก็แค่อารมณ์เด็กผู้ชาย อาจอายที่น้องสาวตามเกาะเกาะอยู่เรื่อยก็เลยรำคาญปลั่งปากพูดจาไม่ได้ออกไป แต่คงไม่ได้คิดจะไล่จริงๆ หรือ?”

คำพูดของคนตั้งใจจะผอนมาทำให้หม่อมลัลลนาที่กำลังยกขาขึ้นจับเป็นรอบที่หกหันขวับหันที

“โล้? เตียว ก็ไหนแกบอกว่าจะไม่รู้เรื่องไง!”

“อะ! ฉันพูดแบบนั้นหรือ?”

“หึ แก่รู้สินะ”

“มะ...ไม่ ฉันแค่...”

คุณหญิงก้อยอีกอัก จะว่ารู้มันก็ไม่ใช่ทั้งหมดหรอก นั่นเพราะบุตรสาวอย่างกนกนัดดาณะแสนจะเก็บคำ ที่เล่าก็แค่ผิวเผินเท่านั้น แต่คนเป็นแม่เช่นตนรู้ดีว่าเนื้อในของเรื่องต้องมีอะไรมากกว่าที่ลูกบอก ไม่อย่างนั้น

บุตรสาวคงไม่นอนชมร้องให้อยู่ตั้งหลายต่อหลายวัน

“เล่ามาเดี๋ยวนี้นะ! ไม่อย่างนั้นฉันจะให้หลานชายสุดที่รักของแกได้
เจอมากกว่าไม้ฝาเหมอร่าแน่! ฉันเป็นแม่ที่ชอบहारุนลูก แกไม่รู้หรือ!”

“ใจเย็น นั่งลงก่อน อย่าวุ่นวาม”

คุณหญิงก้อยร้องห้ามพอดีกับคุณพนักงานคนหนึ่งของวังวายุวงค์
เดินปรีเข้ามาภายในห้องรับแขก

“คุณหญิงคะ คนเฝ้าประตูวังวอมาบอกว่าคุณชายนุกำลัง”

บรีน!!!

และไม่ต้องรอให้คุณพนักงานกล่าวจบ หนึ่งนายหญิงวังวายุวงค์กับ
อีกหนึ่งนายหญิงวังนรังสรรค์ก็รู้ถึงประโยคถัดมาได้จากเสียงยานพาหนะ
แสนดุตันที่ดังกระหึ่มขึ้น เสียงซึ่งทั้งสองเชื่อเหลือเกินว่าเจ้าของผู้ขับขี่คง
เหยียบมามีดแบบไม่แตะเบรคเลย!

คุณหญิงก้อยจำได้ดีว่านั่นเป็นเสียงรถฮัมเมอร์ของหลานชาย เพราะ
รายนั้นเที่ยวไปเที่ยวมาที่วังวายุวงค์บ่อยจนตนจำได้ จึงรีบหันไปมองยัง
เพื่อนสนิททันทีและกล่าวเสียงจริงจัง “อย่าดูถูก อย่าตีลูก ชายนุกเขาโตแล้ว
ฉันขอแค่นั้น”

หม่อมลัลลนาหัวเราะหึก่อนจะวางถ้วยชาและจานรองเข้าชุดลงบนโต๊ะ
มือบางจัดเสิร์ฟตนเอง ชยบทำนอง และทำใบหน้าที่ให้ดูดุตันที่สุดเพื่อข่มขวัญ
ลูกชาย

“ได้...อย่างนั้นฉันจะใช้ไม้ขวมกับหลานชายสุดที่รักของแกก็แล้วกัน
หึ”

หม่อมราชวงศ์ภานุภวนาถผู้ยังไม่รู้ว่านอกจากน้ำก้อยคนดีแล้ว ยังมี
แม่เสื่อร้ายของซาเฝ้ารออยู่ เปิดประตูผางออกมาจากรถแล้วเดินดุ่มๆ
ใบหน้าดุตันเอาเรื่องเข้าไปในวังวายุวงค์ วังซึ่งเขามาเยือนบ่อยราวบ้านหลัง
ที่สองของตนเอง คุณแก้วกานดา คุณพนักงานของวังปรีออกมารับ รายงาน

ว่าน้ำก้อยอยู่ในห้องรับแขก และกำลังจะบอกต่อว่ามีใครอีกคนอยู่กับน้ำก้อยด้วยแต่เขายกมือโปกบปิดไม่สนใจฟัง นั่นเพราะเขาสนใจแต่ว่าใครอนุญาตให้ยายโกโง่งหนีไปเที่ยวแพกับผู้ชายเท่านั้น

ให้ตายเถอะ เขาเกลียดคำว่า ‘หนีไปเที่ยวกับผู้ชาย’ นี้จริงๆ!

ชายหนุ่มขบกรามสะกดอารมณ์จนซีกหน้าขึ้นเป็นเส้นคมสัน เลี้ยวจนสุดโง่งทางเดินเขาก็ถึงห้องรับแขกของวังวายุวงศ์แล้ว และเขาก็จะได้เจอน้ำก้อย จะได้ถามให้หายข้องใจว่าน้ำก้อยอนุญาตให้ยายก้านไปเที่ยวกับผู้ชายนั้นหรือ ถ้าใช่แล้วน้ำก้อยยอมได้อย่างไร แต่ถ้าไม่ใช่ ถ้ายายนั้นหนีไปเอง ही! เขานี้แหละจะเป็นคนไปลากยายนั้นกลับมารุงเทพฯ!

คิดได้ดังนั้นชายหนุ่มก็ยิ่งเร่งฝีเท้าขึ้นไปอีก เดินอีกสามสี่ก้าวก็มองเห็นทางเข้าที่เป็นป่าหมาย นั่นไง เขาเห็นน้ำก้อยนั่งหันหลังอยู่บนโซฟาแล้ว หว่าพอยิ่งเดินเข้าไปใกล้อะไรๆ มันก็ยิ่งชัดเจน ในตอนนั้นเองเขาก็ได้เห็นบุคคลอีกหนึ่งที่หนึ่งไขว่ห้างหันหน้าออกมา และเพียงแค่นี้ซีกหน้านั้นก็แวบเดียวเท่านั้น...

ขาที่กำลังก้าวฉับๆ ของเขาก็หมุนกลับ เตรียมจะเผ่นย้อนไปทางเดิมทันที!

ว๊าก! นั่นมันหม่อมแม่ที่หว่า!

“หยุดเดี๋ยวนี้ละ! ชาญ!”

เสียงที่ดังขึ้นไม่ได้แจ้งกร้าว แต่มีอำนาจบางอย่างทำให้ตัวเขาเชื่อฟังได้เสมอ คุณชายภานุที่สั่งทำหนังสือขุดปฏิบัติการของตนเองทันทีราวกับร่างกายถูกตั้งโปรแกรมเอาไว้

“หันกลับมา แล้วเดินมาหาแม่! เดี่ยวนี้!”

เสียงนั้นยังคงสั่งอย่างเผด็จการอยู่ทางด้านหลัง และคนเป็นลูกเช่นชายหนุ่มก็จับน้ำเสียงนี้ได้ตัวว่าขณะพูด หม่อมแม่จอมบงการของเขากำลังอารมณ์คุกรุ่นแค่ไหน

ชายหนุ่มร่างสูงโปร่งยอมหันกลับไปตามคำสั่งมารดาในที่สุด เขาก้าว

ซ้าๆ อย่างคนยอมแพ้เข้าไปในห้องรับแขกภายใต้ความเยียบและแรงกดดัน ซึ่งหม่อมแม่ของเขาเองเป็นผู้ก่อ เมื่อเดินมาหยุดอยู่ไม่ไกลจากหม่อมแม่ เขาก็รู้สึกเหมือนตนเองเป็นนักเรียนหัวโจกที่โดนเรียกเข้ามารายงานตัวกับอาจารย์ฝ่ายปกครอง ผิดก็แต่สุภาพสตรีในชุดเรียบหรูตรงหน้าไม่ได้ปกครองโรงเรียน แต่เธอปกครองทั้งลูก สามี และวังนรังสรรค์ด้วย!

“อ้าว หม่อมแม่...มาเที่ยวหาน้ำก้อยด้วยหรือคะ” คุณชายภานุกล่าวพร้อมยิ้มแย้มราวกับการได้เจอหม่อมแม่ของตนเป็นเรื่องที่เขาแปลกใจแต่ก็น่าดีใจเสียเหลือเกิน ราวกับว่าเวลานี้สมควรเป็นเวลาแม่ลูกได้ผูกสัมพันธ์รักใคร่ สถานความสัมพันธ์ให้แน่นแฟ้นกลมเกลียว

กลมเกลียวด้วยเลือดเนื้อสิ! หม่อมแม่มาถึงวังวายุวงศ์แบบนี้ ต้องรู้อะไรนั่นแล้วแน่ๆ แกตายแน่ไ้หนู!

หม่อมลัลนาที่นั่งไขว่ห้างเอาสองมือประสานกันไว้บริเวณหัวเข่าหรือตามองบุตรชายคนที่สองซึ่งกำลังลูกลูกลั่นคล้ายอยากเฟ้นหนีเจ้ามือทวงหนี้ก่อนเรียปากอิมที่แต่มีลิปสติกเอาไว้เพียงอ่อนๆ จะคลี่ยิ้มบาง ไม่ลืมพูดคุยกับบุตรชายอย่างยินยอมเล่นละครตามน้ำไป

“เปล่าจะ ไม่ได้มาหาน้ำก้อย แต่แม่มาหายากันต่างหาก”

คุณชายภานุชะงัก เขารู้สึกใจหายใจคว่ำขณะมองเห็นรอยยิ้มของ ‘มิชาเอะ’ ปราบกฐินมาบนใบหน้ามารดา นั้นไง! หม่อมแม่ตัวดีของเขาเริ่มเข้าเรื่องแล้ว! ไ้หนูวังเออะ!

“แม่รู้สิว่าช่วงหลังๆ มาไม่เห็นน้องไปที่วังนรังสรรค์ของเราเลยเลยสงสัยว่าคงไม่อยากเจอใครที่วังสิเปล่า จะโหร. ตาม น้องก็ไม่รับสายแม่คิดทั้งคิดถึงเลยมาหาแกที่นี้ แต่หนูรู้ใหม่ลูก พอแม่มาถึงน้ำก้อยของลูกกลับบอกว่าน้องไปเที่ยวแพเมืองกาญจน์กับผู้ชายเสียแล้ว...ที่สำคัญ ยังเป็นผู้ชายวัยกัลดมันท์กลุ่มด้วย!”

คำพูดของคุณชายภานุเป็นดังมีดจี้ใจคุณชายภานุ และในตอหน้าตัวเองที่ชายหนุ่มเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าเขามาที่วังวายุวงศ์เพราะสาเหตุอะไร จึงหัน

ไปทางคุณหญิงก้อยที่นั่งนวดขมับอยู่บนโซฟา

“แล้วน้ำก้อยก็ยอมให้ยายก้านไปหรือฮะ”

“เอ่อ จริงๆ แล้วยายก้านเก..”

“จะอะไรก็ช่าง แต่น้องเป็นผู้หญิงนะฮะ!” ชายหนุ่มกล่าวปิด เพราะการที่น้ำก้อยไม่ปฏิเสธนั้นหมายถึงน้ำก้อยอนุญาต และสิ่งที่ได้รู้ทำให้เขาไม่เห็นด้วยเป็นอย่างมาก ทว่าคนที่ขัดเขาต่อก็คือหม่อมแม่ของเขาที่นั่งรอทำอยู่

“ใช่ น้องเป็นผู้หญิง และก็เป็นผู้หญิงที่อยู่ในวัยเจริญพันธุ์แล้วด้วย! ไปอยู่ไกลหูไกลตาผู้ใหญ่ ไม่มีใครปกป้อง เกิดพลาดพลั้งขึ้นมาอาจท้องและเสียอนาคต แต่ก็นะ เพราะน้องเป็นสาวแล้วจึงสมควรได้ไปเที่ยวกะหุงกะหนิงกับพวกผู้ชายวัยกัลดมันบ้าง”

“นูไม่ชอบให้หม่อมแม่พูดอย่างนั้น”

“อย่างไรน คิดจะตำหนิแม่ต้องพูดให้ชัดเจน ไม่อย่างนั้นเราจะมีเรื่องกัน”

“นูไม่ชอบให้หม่อมแม่พูดว่ายายก้านไปเที่ยวกะหุงกะหนิงกับไอ้พวกผู้ชายพรรค๋อย่างนั้น แล้วยังทำท่าเหมือนเป็นเรื่องธรรมดาอีก”

“แล้วมันไม่ธรรมดาจั้นหรือ”

“มันอันตราย เพราะน้องเป็นผู้หญิงวัยเจริญพันธุ์!”

“อ้อ รู้ด้วยว่าอันตราย ถ้าอย่างนั้นนูที่เป็นพี่ทำไมไม่ดูน้องให้ดีล่ะ”

เป็นอีกครั้งที่ชายหนุ่มสะอึก เริ่มรู้แน่แล้วว่าเขาหลวมตัว โดนหม่อมแม่ของตนตะล่อมหลอกให้จมนุ่มแบบนี้

“ก็... ช่วงนี้นูไม่ค่อยว่าง”

“ไม่ว่างเพราะต้องไปนั่งถอนหายใจที่ร้านทองงั้นสินะ เฮอะ ลูกชายฉันช่างมีธุระเยอะจริงๆ”

ชายหนุ่มสะท้านขณะมองมารดาผู้รู้ทันพฤติกรรมของเขาหมดทุกอย่าง อยากรู้จักว่าสายลับของหม่อมแม่ที่แท้เป็นฮั้วกงหรือฮั้วมาของเขา

กันแน่

ทว่าความสงสัยของคุณชายภานุก็หยุดลงแค่ตรงนั้น เมื่อหูสองข้างจับเสียงการเคลื่อนไหวบางอย่างได้ ไม่นานเสียงเครื่องยนต์จากยานพาหนะคันหนึ่งก็ดังขึ้นทางด้านหน้าประตูวัง นาทีต่อมาสองร่างของผู้มาใหม่ก็ปรากฏตัว

ศรีอโยธยา

๓

แผนลวงสำเร็จแล้ว!

ผู้มาใหม่ไม่ใช่ใครที่โหดแต่เป็นหม่อมราชวงศ์คิวนานที่รังสีกับหม่อมราชวงศ์กิตติกรรังสรรค์ สองน้องชายฝาแฝดที่คุนชายภานุเพิ่งเจอไปเมื่อครูนั่นเอง และทันทีที่เจ้าพวกนั้นเดินเข้ามาเห็นเขายืนจังก่าอยู่พวกมันก็ยิ้มแฉ่งให้ ก่อนจะพากันเดินระริกกระรี่เข้าไปหาหม่อมแม่แล้วทิ้งตัวนั่งลงขาบสองข้างท่าน คนหนึ่งเอียงหัวซบไหล่ อีกคนหอมแก้มพะเน้าพะนอ ส่วนหม่อมแม่น่ะหรือ...

กำลังยกยิ้มมุมปากมองเขาอยู่ ราวกับว่า...เดี๋ยวกๆ ทำไมเขาถึงรู้สึกว่าเป็นเรื่องนี้นั่นแปลกๆ เหมือนกับเขากำลังโดนทั้งสามรวมหัวกันกลั่นแกล้งอะไรเสียอีกนั่น

หม่อมราชวงศ์ภานุภวนาถขมวดคิ้วมองทั้งแม่และน้องอย่างใช้ความคิด เขาทำเรื่องบางอย่างกับยายท่านไว้เลยกลัวหม่อมแม่จะรู้และดูเขา จึงตัดสินใจหนีไปอยู่ร้านทองของฮ้างกงฮ้างมา ทุกครั้งที่หม่อมแม่โทร. มา เขาพยายามเลี่ยง ทุกครั้งที่หม่อมแม่ไปค้างที่ร้านทองเขาจะหนีไปอยู่กับเพื่อนไม่ว่าจะมีธุระสำคัญแค่ไหนก็ไม่ยอมโผล่หัวออกมา แม่แต่งงานสังคมที่ต้อง

ไปพร้อมท่านพ่อเขาก็ยังไม่ยอมออก เขาหลบหน้าหม่อมแม่ในทุกๆ ทางและ
 ทำมาตลกดจนกระทั่ง...วันนี้!

“ไอ้เนนท์! ไอ้สอห์น!”

ชายหนุ่มตะโกนกร้าวเรียกชื่อน้องชายสองคนอย่างคาดโห้ เพราะ
 เขาเพิ่งเข้าใจสถานการณ์ทุกอย่างที่ทั้งน้องและแม่รวมหัวกันหลอกเขา นี่
 นอกจากเขาจะโดนตะล่อมให้หลอกตัวเองเรื่องไม่ดูแลยายกำแล้ว ยัง
 โดนหลอกล่อให้ออกมาจากแหล่งกบดานอีกหรือนี้! และไอ้สองแฝดนรกก็
 ช่างเป็นน้องชายที่ดี ช่วยเป็นลูกลมือให้หม่อมแม่จัดการเขา

เขาละรักพวกมันจริง!

ชายหนุ่มกัดฟันกรอด ยกนิ้วชี้หน้าน้องชายทั้งสองที่กำลังซบไหล่
 มารดายอมให้หม่อมแม่ลูบหัวมันบ่อยๆ เพราะทำความดี

“แกสองคน! ฉันขอแข่งให้พวกแกได้เมียแก่!”

สองคุณชายแฝดพอได้ยินก็แตกตื่นกันใหญ่ หันไปมองหม่อมแม่ของ
 พวกตนอย่างพร้อมเพรียงกัน บ้างเขย่าแขน บ้างทำสีหน้าเหมือนจะร้องไห้!
 ก็แน่ละ ชีวิตของพวกเขาขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของหม่อมแม่ ที่สำคัญพวก
 เขายังอ่อนต่อโลก “ไสยๆ” ไม่ค่อยทันคน พวกเขายังมีอนาคตที่สดใสรอคอย
 อยู่

พวกเขาจึงไม่ยอมก้ได้เมียแก่!

หม่อมลัลนาไม่ยอมให้พวกลูกชายหลุดประเด็นสำคัญของเรื่องไป
 หล่อกลงทุนไปมาก และวันนี้หล่อนตัดสินใจแล้วว่า จะจัดการบุตรชายคนที่
 สองที่กำลังพาลน้องๆ อยู่ให้รู้ความผิดตน

“เลิกโวยวายแล้วนั่งลงเดี๋ยวนี้มานู! ถ้ายังไม่สงบ แม่จะตีแล้วนะ!”

“ลูกไม้!”

คุณหญิงก้อยที่ยังคงนั่งนวดขมับอยู่ด้านคำหม่อมลัลนาขึ้นทันที
 ราวกับกำลังเรียกร้องสิ่งที่อีกฝ่ายรับปากเอาไว้ และเสียงนั้นทำให้คนเป็น
 หม่อมถอนหายใจก่อนเปลี่ยนคำพูด

“แม่จะให้กินพริกขี้หนูสวนแล้วนะ!”

คุณชายภานุที่รู้ว่าตนคงหนีไปทางไหนไม่ได้อีกแล้วยอมอ่อนลงในที่สุด เขาตัดตัดสินใจเดินเข้าไปปลักหัวและดึงน้องชายสองคนออกก่อนนั่งแห่ลงแทนที่ สองแขนทอดยาวชบอคมารดาแล้วกล่าวเสียงออดอ้อน

“โอ...หม่อมแม่...”

“อย่ามาอ้อนนะ! ไม่ได้ผลหรอก!”

“หนูเห็นท่านพ่อทำที่ไรก็ได้ผลทุกที”

“ชาย/ชาย”

หม่อมลัลลนาตัววัดสายตามองเขม่นลูกชายฝาแฝดที่เมื่อก็ยังเป็นพวกตนอยู่เลยแท้ๆ แต่บัดนี้กลับเอออสงเสริมคำพี่ชายไปเสียแล้ว! สวามีของหล่อนก็ด้วยเหมือนกัน จะอ้อนอะไรทำไมชอบมาทำต่อหน้าลูกๆ ไ้อ้เจ้าพ่อบ้าเอ๊ย! พรุ่งนี้เช้าจะตัดเงินค่าขนมจากวันละสองร้อยให้เหลือแค่ร้อยห้าสิบเลยคอยดู!

เมื่อคุณชายฝาแฝดเห็นสายตาปราชัยๆ ของหม่อมแม่ก็เริ่มปากตกใจเดินชักแถวไปนั่งหน้าบ้น้ำก้อยแทน ปล่อยให้พี่ชายกับหม่อมแม่ได้เคลียร์กัน

หม่อมลัลลนาหันกลับมาสสนใจคุณชายภานุ พยายามดันตัวออกห่างจากร่างสูงโปร่งซึ่งกอดตนแน่นจนหายใจไม่ออก

“ปล่อยแม่ แล้วคายออกมาเดี๋ยวนี้เลยที่เราไปทำอะไรยากันไว้!”

“หนูไม่ได้ทำอะไร หนูก็แค่ดูยากันไปในเดี๋ยวเอง”

“ดูนิดเดี๋ยวแต่ทำนองเตลิดหนีไปอยู่กับป่าหญิงงามเป็นเดือนๆ แม่ว่าไม่หนีแล้วละ!”

“ทำไมหม่อมแม่มาเอาความกับหนู หม่อมแม่ไม่เห็นหรือไงว่าเดี๋ยวนี้ยากันนะตั้งคือมาก นี่ยัง หนีไปเที่ยวกับพวกผู้ชายวัยกัลดัมมันถึงเมืองกาญจน์ทั้งๆ ที่ตัวเป็น ‘ผู้หญิงวัยเจริญพันธุ์’ แท้ๆ! แบบนี้ต้องตีให้หนักนะ หม่อมแม่! น้ำก้อยไม่ตีน้องหรือ แต่หม่อมแม่ต้องตีแทน! เอ๊ย! หม่อมแม่

อย่าดีเลย นูจะดีเอง เพราะหม่อมแม่จะมือหนักยิ่งกับคะ...”

“ฮือ!”

หม่อมมัลลนาซึ่งนี้วปรามคำพูดที่จะหลุดออกมาจากปากบุตรชาย คุณชายภานุเม้มปากทันที และทาบทสันทนาเหล่านั้นอยู่ในสายตาของคุณหญิงก้อยตลอด

“เอาละๆ ทั้งสองคนจะหยุดได้แล้ว... ตานู ฟังน้ำนะลูก...”

เสียงอ่อนหวานที่ดังขึ้นทำให้คุณแม่ลูกซึ่งเป็นแม่เมื่อแม่เมื่อกันมาตลอด หันมอง ฝ่ายหม่อมมัลลนาจะดูออกว่าเพื่อนเช่นคุณหญิงก้อยจะพูดเรื่องอะไร จึงได้แต่ถอนใจ

เฮ้อ หมดสนุกแล้วละสิแบบนี้!

คุณหญิงก้อยส่ายหน้าเหนื่อยใจเมื่อได้ยินเสียงถอนหายใจของหม่อมแม่ผู้ชอบแกล้งลูก เธอเบนสายตาไปสกับหลานชายสุดรักที่รออยู่อย่างตั้งใจ

“คือนี้จะ ย้ายบ้านนะไปลองแพที่กาญจนบุรีจริงๆ แต่ไม่ได้หนีไปเที่ยว แยกไปรับน้องต่างหากลูก”

“รับน้อง?” คุณชายภานุยิ้ม จริงสินะ ปีนี้ย้ายบ้านข้ามหาลัยแล้วนี่นา นี่เขาลืมเรื่องสำคัญแบบนี้ไปได้ไง แต่...เดี๋ยว! รับน้องก็แปลว่าเอนต์ติดแล้ว ี่นายนั่นเข้าคณะอะไรละ

ชายหนุ่มม่งงววยไปหมด ไม่รู้จะจับต้นชนปลายเรื่องไหนก่อน คำพูดต่อมาของคนเป็นมารดาจึงช่วยดึงสติเขาให้สนใจเรื่องที่สำคัญมากกว่า

“แต่ก็ยังไปกับกลุ่มผู้ชายวัยกัลดมันอยู่ดี เพราะคณะที่ย้ายบ้านเรียน เห็นว่ามีแต่ผู้ชายทั้งนั้น ทั้งรุ่นพี่ แล้วก็เพื่อนร่วมรุ่นด้วย”

“คณะมีแต่ผู้ชายด้วย!”

คุณชายภานุกล่าวลั่นก่อนจะหันไปทางคุณหญิงก้อย ซึ่งคนเป็นคุณหญิงก็ไม่ได้ปฏิเสธคำกล่าวของหม่อมมัลลนาแม่สักน้อย นั่นหมายความว่า เป็นเรื่องจริงสินะ

‘ยายโกโง้งเอ๊ย! ทำไมถึงเรียนคณะที่มีแต่ผู้ชาย ทำไมไม่ไปเรียนนาฏศิลป์หรือพยาบาล!’

“แต่ไม่ต้องเป็นห่วงน้องหรอกนะลูก น้ำฝากอาจารย์วุฒิให้ช่วยดูๆ ยายก้านไว้แล้ว นู๋ก็รู้จักอาจารย์ชาติ ถ้าเขารับปากไม่ว่าเรื่องไหนก็หายห่วง”

คุณชายภานุที่ใกล้จะคลั่งเต็มทีซะงังงัน เตียวนะ อาจารย์วุฒินี้ใช่คนเดียวกับอาจารย์ประจำคณะเขาหรือเปล่า หรือว่ายายก้าน...

“เตียวนะชะ นี๋ยายก้านเอนต์ติดคณะเดียวกับนู๋หรอ”

คุณหญิงก้อยพยักหน้ายิ้ม เป็นสิ่งบอกให้รู้ว่าคนเป็นแม่ภูมิ๋ใจในตัวลูกสาวแค่ไหน

“ใช่ชะ น้องเอนต์ติดคณะสถาปัตย์ที่เดียวกับนู๋เลย อาดลดีใจมากเลยนะ นี๋ก็ดูห่อเอาไว้ใกล้ๆ มหา’ลัยเพราะยายก้านเขาบอกเดินทางไปกลับทุกวันเขาเหนื่อย” คนเป็นคุณหญิงพูดไปปากก็ยิ้มไป ทว่าเมื่อคิดเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ ปากที่ยิ้มอยู่ก็ค่อยๆ หุบลง “จริงสิ! น้ำเพ็งนี่ขึ้นได้!”

คุณชายภานุขมวดคิ้วมองอีกฝ่ายอย่างเริ่มร้อนใจ เขาซักใจไม่ดีเมื่อเห็นท่าที่ร้อนรนนั้น “นี่เรื่องอะไรได้สะน้ำก้อย”

“ก็เมื่อหลายอาทิตย์ก่อนนะสิชะ ยายก้านแกปนๆ กับน้ำว่ารู้สึกเจ็บหัวใจ ตรงแผลที่เคยผ่าตัดเอาไว้สมัยเด็กๆ นะ”

“แผลผ่าตัด? ที่ยายนั้นเคยเป็นโรคหัวใจนะหรือชะ” คุณชายภานุถามอย่างร้อนใจ เขาทราบดีว่ายายก้านป่วยเป็นโรคลิ้นหัวใจรั่วตั้งแต่กำเนิด นั่นเองคือสาเหตุที่ตัวเขาและทุกคนต้องคอยประคบประหงมหญิงสาวเอาไว้ราวไขในหิน ถึงแม้จะหายขาดแล้วก็ยังตามถนอมเพราะทำจนกลายเป็นความเคยชิน แต่ว่าหลังจากผ่าตัดยายก้านก็หายดีแล้วมิใช่หรือ ทำไมจู่ๆ ถึง...

“ใช่ชะ นี๋น้ำสิมไปเลยนะเนี่ย ว่าแล้วก็ซักเป็นห่วงยายก้านขึ้นมาแล้วสิ เอ้า นู๋! นั้หนุจะรีบไปไหนนะลูก นู๋!”

เสียงร้องเรียกของคุณหญิงก้อยไม่เป็นผลให้ชายหนุ่มร่างสูงโปร่งที่ก้าวอาดๆ ออกจากห้องรับแขกหยุดฟังอีกแล้ว นั่นเพราะเขากำลังร้อนใจเหลือทนกับการที่น้องซึ่งอยู่ในสายตาเขามาตลอดต้องขึ้นไปอยู่บนแพกับผู้ชายทั้งคณะ เขายังมีเรื่องโรคหัวใจกำเริบมาพัวพันอีก

เรื่องใหญ่โตขนาดนี้แหละหรือจะหวังพึ่งพาทนายทนายอรรถสิทธิ์ แค่อาจารย์คนเดียวจะไปดูแลนักศึกษาเป็นร้อยคนอย่างทั่วถึงได้ยังไง ถึงอาจารย์อรรถสิทธิ์จะรู้จักกับบาดลันท์ก้อย และช่วยดูยายกำนันให้จริงๆ แต่ก็คงไม่ได้เฝ้าไว้ตลอดหรอก หากจู่ๆ ยายนั้นเกิดเป็นบ้าอะไรขึ้นมา อาจารย์จะส่งตัวทันเมื่อไหร่ไหม ถึงโชคดีไม่เกิดอาการกำเริบ แต่การที่ผู้หญิงวัยเจริญพันธุ์คนหนึ่งต้องไปใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางผู้ชายวัยกลัดมันทั้งฝูงจะระวังตัวยังไง!

หม่อมลัลลนาคถ้ายาที่วางแน่นิ่งอยู่นานขึ้นจิบขณะมองส่งร่างสูงโปร่งของบุตรชายที่เดินกระพืดกระพืดไปนู่นแล้ว และมันหน้าแปลกอยู่หน่อยตรงที่ว่าแม่ซาในถ้วยจะซัดลงไปมากเพราะไม่หลงเหลือความร้อนใดๆ แต่กลับบอรร้อยถูกปากกว่าในตอนแรกจนหล่อนต้องยกชดจนหมดถ้วย

คนเป็นหม่อมยิ้มกริ่มอย่างอารมณ์ดี ไม่ลืมหันไปมองคุณหญิงก้อยที่ยังคงชะเง้อคอมองตามคุณชายภาณุอย่างเป็นห่วง

“ใจเย็นน้ำไอ้ก้อย ที่เหลือเราก็แค่มาดูกันว่าเรื่องนี้จะจบยังไง”

“เกาหมายความว่ายังไง”

หม่อมวังนรังสรรคย์ยิ้มแล้ววางถ้วยน้ำชากลับลงที่เดิม ร่างแบบบางลุกขึ้นยืนแล้วควักกระเป๋าสะพายขึ้นถือ ก่อนจะเดินออกจากห้องรับแขกพร้อมด้วยสองคุณชาย คนเป็นหม่อมไม่ลืมเอ่ยทิ้งท้ายไว้ให้คุณหญิงก้อยได้ขบคิด แม้ว่าประโยคนั้นจะไม่ได้เชื่อมโยงกับบทสนทนาเมื่อครู่นี้เลยก็ตาม

“เกาคิดว่าระหว่างชายหนุ่มกับยายกำนันเนี่ย น้องติดพี่...หรือว่าพี่ติดน้องกันแน่ หึๆ”

๔

น้องก้านตัวอันตราย!

เชือกมะนิลาสีน้ำตาลคล้ำที่ถูกใช้เป็นตรวนตรึงตัวแพขนขนาดใหญ่เอาไว้กับฝั่งถูกปลดออกจากเสาไม้สูงขนาดใหญ่ที่ปักเป็นหลักไว้ริมเขื่อน ผู้ขับขีเรือลากจูงตรวจความเรียบร้อยเป็นครั้งสุดท้าย กระทั่งเห็นนักศึกษาทั้งหมดก้าวขึ้นแพเป็นที่เรียบร้อยแล้วจึงตะโกนให้สัญญาณแก่ลูกเรือที่รอรับคำสั่งอยู่ แพสองชั้นซึ่งมีขนาดใหญ่โตพองๆ กับบ้านหลังหนึ่งค่อยๆ ถูกลากออกจากท่าตรงสู่ใจกลางแผ่นน้ำกว้างใหญ่ ทิ้งไว้เพียงรลขของมหาวิทยาลัยที่แขวนป้ายคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ภาควิชาสถาปัตยกรรมศาสตร์ไว้เบื้องหลัง

บรรยากาศดึกดักเคล้าไปด้วยเสียงหัวเราะร่าเริงจากเหล่านักศึกษา กว่าร้อยชีวิต เรียกความสนใจจากผู้คนบนแพลำอื่นได้ไม่น้อย ต่างมองคนหนุ่มสาวเกือบทั้งหมดที่เดินไปกระจุกรวมกันด้านหน้าแพเพื่อรับลมและมองวิวทิวทัศน์น้ำเวียงวังสุดลูกหูลูกตาจนแพลำใหญ่เอียงไปข้างหนึ่ง แต่ที่ท้ายแพนั้นถ้าสังเกตดีๆ จะเห็นหญิงสาวคนหนึ่งยืนอยู่เพียงลำพัง มองริมฝั่งที่ค่อยๆ ห่างออกไป หญิงสาวคนนั้นไม่ใช่ใครที่โหด แต่เป็นนางสาวกนก-

นัดดา วายะวงศ์ ณ อยู่คนเดียว และปฏิบัติที่เธอเป็นอยู่ไม่ใช่เพราะกำลังอาลัยอาวรณ์แผ่นดินแต่อย่างใด แต่กำลังลุ้นสุดใจว่าใครสักคนที่เธอไม่อยากจะเจอหน้าจะปรากฏตัวแล้วลากเธอกลับบ้านในช่วงวินาทีสุดท้ายเหมือนในละครหรือเปล่า

หญิงสาวคิดอย่างหวาดเสียวก่อนจะถอนหายใจเมื่อเรือลากจูงนำแพออกห่างจากฝั่งมาพอสมควรแล้ว ก่อนเมื่อบางจะล้วงเอาเครื่องมีสื่อสารออกมาจากกระเป๋ากางเกงสามส่วนของตน เครื่องมีสื่อสารของเธอไม่ได้แจ้งเตือนสายโทร. เข้าจากรายชื่อที่เมมมา ไว้ว่า ‘คนนี้ดู’ มานานแล้ว ทว่าตอนนี้เวลานี้ สายที่เธอยังตัดสินใจไม่ได้มาตลอดว่าถ้าเกิดโทร. เข้ามาเธอจะรับหรือไม่รับดีกลับปรากฏมีสคอลที่หน้าจอตั้ง ๓๗ สาย ที่สำคัญยังมีข้อความทำนองขู่จะฆ่าเธอจากทุกๆ แอปพลิเคชันอีกด้วย

นิ้วเรียวกวาดปิดเปิดหน้าจอโทรศัพท์แบบทัชสกรีนของตนเพื่ออ่านข้อความแจ้งเตือนจากโปรแกรมสนทนาต่างๆ โดยไม่เปิดเข้าไปดู ทว่าขณะกำลังกวาดตาอ่านประโยคเช่น ‘กลับบ้านเดี๋ยวนี้!’ ไม่ก็ ‘รับสายเดี๋ยวนี้ไม่เงิ่นที่จะดี!’ จู่ๆ เธอก็ต้องสะดุ้งโหยง เมื่อสายเรียกเข้าที่ชื่อ ‘คนนี้ดู!’ โทร. เข้ามาพอดี ซ้ำภาพที่โชว์หราขึ้นมายังเป็นภาพใบหน้าเจ้าของสายกำลังขมขื่นทำหน้าดูใส่เธออีก

หญิงสาวลึกลงว่าจะรับหรือไม่รับดี ถ้ารับแล้วจะพูดเรื่องอะไร ก็เธอกับคนปลายสายไม่คุยกันมาร่วมเดือนแล้ว แถมครั้งสุดท้ายที่คุยกันก็จบไม่ดีซะด้วย...

คนลับสนคิดหนักพลางยกมืออีกข้างขึ้นกัดเล็บ อีกฝ่ายโทร. จิกขนาดนี้คงรู้เรื่องที่เธอมารับน้องแล้ว ถ้าเธอยอมรับสายไม่วายคงโดนดูให้กลับบ้าน เธอไม่กลับหรอก เพราะเธอตัดสินใจไปแล้วตั้งแต่วันนั้น ว่าเธอจะไม่ฟังทุกคำพูดของคนคนนี้อีก

จะไม่ยอมเชื่อพี่นุอีก!

กณหานัดดาคิดอย่างเด็ดเดี่ยว ทว่าก็ยังใจไม่กล้าพอจะตัดสายที่โทร.

เข้ามา และในขณะที่เธอกำลังคิดนู่นคิดนี่อยู่นั่นเอง แแรงพลักหักทลายจากใครบางคนก็กระแทกมาจากทางด้านหลังอย่างแรง เป็นเหตุให้เครื่องมือสื่อสารราคาแพงระยับที่ถือไว้หลวมๆ กระเด็นหลุดออกจากมือแล้วลอยละลิวร่วงลงน้ำจมหายไป

จ๋อม!

“กรี๊ด!!! ยายก้าน!!!”

เสียงกรี๊ดร้องระดับ ๑๘๐ เดซิเบลนั้นก่อบเสียงอุทานของเจ้าของโทรศัพท์อย่างกนกานัดดาไปเสียสนิท หญิงสาวที่กำลังตกใจหันไปมองทางด้านเสียงและพบเข้ากับแทนชาย เพื่อนชายใจหญิงซึ่งเรียนโรงเรียนหลวงมาด้วยกันกับเธอตั้งแต่อยู่ชั้นอนุบาลกำลังยกมือสองข้างขึ้นปิดปากเอาไว้พร้อมเบิกตากว้าง

“ขอโทษ! ฉันเห็นแกยืนถืออยู่คนเดียวเลยคิดจะแก้งให้ตกใจเล่น ไม่คิดว่าจะ...”

กนกานัดดาผู้ไม่เคยว่าหรือตำหนิใครๆ ไม่ได้ว่ากล่าวเพื่อนเพราะเห็นว่าอีกฝ่ายตกใจมากพอแล้ว หญิงสาวหันกลับไปมองยังพื้นน้ำที่เพิ่งสูบเอาเครื่องมือสื่อสารของตนไปก่อนจะพูดเสียงแห้ง

“ไม่เป็นไร แทนแค่กระโดดลงไปเก็บขึ้นมาคืนก้านก็ถือว่าหายกัน”

แทนชายเบิกตามองคนแทนตัวว่าก้าน ก่อนร่างหนาตั้งไม่สูงมากนักจะเดินไปชนบข้างกนกานัดดาแล้วชะงักมองลงไปใต้น้ำ “ให้ตายฉันก็ไม่โดดลงไปหรอก ขึ้นตัวเปียกขึ้นมาพวกหนูๆ ก็เห็นเสื้อชั้นในฉันพอดี! เอาั้งกลับถึงกรุงเทพฯ ฉันจะผ่อนเครื่องใหม่ให้แล้วกันนะ”

หญิงสาวลดสายตาลงมองตามง่ามนิ้วมือของแทนชายอย่างสงสัยปนตกใจ “เอ๋ แทนใส่เสื้อชั้นในด้วยหรือ”

“แน่นอนว่าต้องใส่ ฉันนะเริ่มนมตั้งเต้าแล้วนะยะ! แต่ก็โกยได้แค่คัพเอเท่านั้นละ ฮิ! ใครจะโชคดีเหมือนคุณหนูก้านละ แม่สาวคัพดี!”

กนกานัดดาก็มองเห็นอกที่นู่นเด่นดันเสื้อยืดสีเหลืองสกปรนชื่อคณะ

สีน้ำตาลของตน ก่อนจะยกมือตีเบาๆ ที่แขนเพื่อนสนิท “เซวเซว”

“เซวอะไรจ๊ะ พุดความจริงทั้งนั้น ว่าแต่เมื่อไหร่แกจะทำอะไรนะ ทำไมไม่ไปสนุกกับคนอื่นๆ ตรงนั้น”

กนกนัตตาชะงักก่อนจะเหลือบมองไปยังริมฝั่งที่บัดนี้เห็นเพียงรถบัสขนาดใหญ่ที่จอดอยู่ “เปล่าเสียบ่นอ่ะ แค่ยืนดูอะไรให้แม่ใจนะ”

“ยืนดูพี่หนูหรือไง”

แทนชายถอนหายใจมองคนยืนเงยบ ก่อนจะทำเอื้อมมือคล้องแขนเพื่อนสาว “เลิกคิด ไปเถอะ ไปสนุกกัน เย้...”

มือบางยกขึ้นยอมคล้องแขนแทนชายก่อนยิ้มให้ “ขอบคุณนะแทนที่ไม่ถามเรื่องพี่ๆ กันแค่นี้... ไม่อยากพูดถึงเขาแล้ว”

ชายหนุ่มหน้าหวานพยักหน้าหงิกๆ อย่างเข้าใจ ก่อนจะเปลี่ยนอารมณ์และหัวข้อสนทนาอย่างรวดเร็วอย่างคนที่เพิ่งนึกอะไรได้

“เนาะ! เรียกทงแทนอะไรล่ะ เราตกลงกันแล้วไงว่าต่อไปนี่ให้เรียกซันชายน์ น้องซันชายน์!”

หญิงสาวหัวเราะคนพยายามเปลี่ยนชื่อตัวเอง แต่ก็ยินยอมทำตามใจเพื่อนในที่สุด

“จ๊ะๆ ซันชายน์ก็ซันชายน์”

ในที่สุดเพลงาก็พาแพะใหญ่มาถึงยังจุดหมาย ที่ด้านหน้ากนกนัตตา มองเห็นแพะใหญ่ขนาดสองชั้นแบบเดียวกันเบียดอีกลำจอดเทียบแนวเขากลางน้ำอยู่ บนแพะนั้นมีเหล่ารุ่นพี่ของคณะที่เธอหึงดูและไมค์ยืนโบกมือส่งเสียงโห่ร้องทักทายมาให้ ป้ายขนาดใหญ่เหมือนที่ติดอยู่บนรถบัสแขวนห้อยลงมาจากบนชั้นสองของตัวแพะ เพลงประจำคณะร้องเป็นจังหวะผสานเข้ากับเสียงกลองอย่างมามัน ไม่นานแพะลำใหม่ก็ถูกลากไปเทียบข้างและเชื่อมต่อกับแพะลำก่อนที่จอดอยู่ ทำให้แพะสองลำซึ่งมีขนาดใหญ่โตอยู่แล้วกลายเป็นแผ่นดินย่อมๆ ให้เหล่านักศึกษาได้ใช้ทำกิจกรรม

หลังจากต่อแพเรียบร้อย เหล่ารุ่นพี่ที่นำน้องมาจากกรุงเทพฯ ก็สั่งให้เหล่าเฟรชชีเดินข้ามไปยังแพอีกฟาก กนกนัดดาจึงเดินตามเพื่อนๆ ไปพร้อมแทนชายที่เดินตัวติดไม่ห่างกัน

“ฉันตื่นตื่นจะยายกัน รับน้องครั้งแรกในชีวิต กร๊อด!!! เราเป็นเฟรชชีปีหนึ่งแล้ว!”

กนกนัดดาหัวเราะท่าทางของเพื่อนสนิทจนลืมนสนใจเท้าซึ่งกำลังก้าวข้ามรอยเชื่อมของสองแพ ในตอนนั้นเองที่คลื่นน้ำจากการดันแพทั้งคู่เข้าติดกันได้กระแทกตัวแพอย่างแรงจนสองแพแยกออก ส่งผลให้ฝ่าเท้าที่ควรจะเหยียบย่างไปบนแพอีกฝั่งร่วงถลาลงไปในน้ำอย่างรวดเร็ว

“วาย ยายกัน!”

ทว่าในวินาทีต่อมาท่อนแขนแข็งแรงของพี่ว้ากคนหนึ่งซึ่งยืนมองน้องๆ เดินข้ามแพอยู่ก็คว้าตัวกนกนัดดาไว้ก่อนดึงร่างเธอเข้าหาตัว แต่เพราะความรวดเร็วและแรงเหวี่ยงทำให้ตัวเขาเองเสียสมดุลไปด้วย วินาทีต่อมาร่างของพี่ว้ากจึงหงายหลังล้มตึงลงไปบนพื้น โดยมีร่างของกนกนัดดาซึ่งเขาโอบติดมืออยู่ด้วยล้มตามลงไปติดๆ

“ยายกัน!/เฮ้ย! ดาว เป็นอะไรเปลว่ะ”

ความซุลมุนเกิดขึ้นในทันที ทว่ามีพวกแตกตื่นก็ย่อมมีพวกเห็นเป็นเรื่องตลกเช่นกัน หนึ่งในนั้นคือรุ่นพี่ซึ่งทำหน้าที่เก็บภาพบรรยากาศของงานรับน้อง

เฮะ! เฮะ!

เขาถ่ายภาพกนกนัดดาที่กำลังนอนซบอยู่บนตัวพี่ว้ากโดยที่สองตายังหลับปี วินาทีต่อมาดกคล้องผู้ไม่รู้กาลเทศะก็ถูกดันออกจากบริเวณ ก่อนทั้งสองจะถูกประคองให้ลุกขึ้นยืน

กนกนัดดาเอ่ยขอบคุณพี่ๆ ที่เข้ามาช่วย ก่อนจะมองสบตาพี่ว้ากคนดังกล่าว “ขอบคุณค่ะพี่”

ชายหนุ่มพยักหน้ารับ “ไม่เป็นไรก็ดีแล้ว” ก่อนจะกวาดตามอง

เพื่อนๆ และน้องๆ ที่ออกันเป็นวงกลมจนคนอื่นๆ ที่ต้องก้าวข้ามแพ้ไม่สามารถข้ามมาได้ “สลายตัวเถอะ นี่ก็บ้ายมากแล้ว จะได้เริ่มกิจกรรมกันเสียที”

สิ้นคำรุ่นพี่คนนั้น ทั้งหมดก็แยกตัวไปทำหน้าที่ของตนเอง ทั้งให้กนกนัดดาเป็นลูบหัวเขาที่กระแทกกับพื้นเมื่อครู่บ่อยๆ ไว้เบื้องหลัง

“ยายก้าน แก่เจ็บตรงไหนไหมเนี่ย!”

“ไม่จ๊ะ ดีที่พี่ดาวมาช่วยไว้”

แทนชายที่เพิ่งวิ่งข้ามมาสมทบร้องถาม ก่อนเงยหน้ามองตามสายตาของกนกนัดดาที่กำลังจับจ้องไปยังพี่ดาว

“อ๊อ นี่แกถึงกับได้เทพกายเรียวของคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์มาช่วยไว้”

กนกนัดดาหันมองเพื่อนที่กำลังทำท่าเพื่อๆ ไม่วายหันมามดมตามเนื้อตัวเธอราวกับต้องการจะสูดกลิ่นอายของพี่ดาวเดี๋ยวคณะให้สุดปอด

“แทนชาย หยุดนะ”

“บอกว่าชั้นชายน์!”

“เหะๆ อ๊อ นั่นพี่เขาเรียกรวมแล้ว ไปกันเถอะ”

กนกนัดดาว่าก่อนจะดึงมือแทนชายให้เร่งตามกลุ่มเฟรชชีไป โดยที่อีกฝ่ายยังคงมองตนตาเขียวบ๊ิดเพราะผลอเรียกรวมจริง ทว่าคนอย่างแทนชายโกรธใครได้ไม่นานอยู่แล้ว แว็บเดียวเจ้าตัวก็กลับมาพรวดถึงพี่ดาวผู้เป็นตั้งเทพของคณะต่อ

“อ๊อ พี่ดาวขา สามี่ของน้องชั้นชายน์ อ๊อ แต่น่าเสียดายเพราะดูเหมือนพี่ดาวจะมีแฟนแล้ว ได้ยินมาว่าแฟนนางมีตึกกรีนเป็นถึงดาวคณะคู่กันนั่นๆ คนนั้นไง พี่คริม”

กนกนัดดาที่กำลังเดินลากเพื่อนเพราะกลัวจะไปไม่ทันคนอื่นๆ มองตามการชี้ชวนของอีกฝ่าย ก่อนสองเท้าจะหยุดก็อยู่กับที่เมื่อตัวเธอมองเห็นหญิงสาวที่ชื่อคริมค่อยๆ ก้าวลงมาจากชั้นสองของตัวแพ

ร่างสมส่วนสูงประมาณ ๑๗๕ เซนติเมตร สวมเสื้อยืดดคณะแบบ

เดียวกับกนกนัดตาและคนอื่นๆ ทว่ามันกลับทำให้เธอดูโดดเด่นอยู่ท่ามกลางกลุ่มเพื่อนซึ่งเป็นรุ่นพี่ปีสองด้วยกันจนยากที่จะละลายตาจากไปได้ หญิงสาวตรงหน้ามีใบหน้าที่สวยเก๋อย่างหาตัวจับยาก แถมหุ่นยังดีราวกับนางแบบ เส้นผมสีดำสลัดัดลอนเป็นคลื่นแล้วรวบสูงไว้ นัยน์ตาของเธอเรียวคมราวตาแมว ปากเล็กๆ นั่นก็เป็นสีชมพู...ชมพูระเรื่อ

กนกนัดตาพินิจรูปร่างหน้าอยู่นาน ก่อนจะละลายตาเมื่อมองไปถึงบริเวณริมฝีปากสวย ไม่ใช่เพราะมันดูหวานน่าจมน้ำตาก็ แต่เป็นเพราะเรียวปากนั้นทำให้เธอนึกถึงเรื่องคืนนั้นขึ้นมา...

คืนที่ทำให้เธอไม่สามารถมองภาพใครอีกคนเป็นพี่ชายแสนดีคนเดิมได้อีกตลอดกาล

หญิงสาวคิดแล้วถอนใจ ก่อนเอ่ยเสียงเบาคล้ายคุยกับคนข้างๆ แต่ก็คล้ายพิมพ์คำคนเดียว “ແຫ່ງໄປຟັງມາຟິດແລ້ວລະ ຜູ້ໜຶ່ງຄົນນັ້ນໄດ້ເປັນແພ່ນຟີດາວສັກໜ້ອຍ ເຮົາເປັນແພ່ນຟີດາວຫາກ”

“ຫາ ແກ້ວາອະໄວນະກ້ານ”

กนกนัดตาไม่คิดพูดซ้ำจึงได้แต่ส่ายหน้า ตั้งทำเดินลากแขนชายไปยังกลุ่มเฟรชชีที่ถูกสั่งให้หนึ่งเรียงแถวลงบนพื้นเตรียมทำกิจกรรม เมื่อทั้งสองนั่งลงต่อจากแถวที่เพื่อนๆ ตั้งเอาไว้เรียบร้อย แขนชายที่ยังไม่ยอมละลายตาจากดาวคณะคนเดิมก็เริ่มพูดขึ้นอีก

“มองๆ ไปพี่ครีมก็น่ารักสินะ แต่ไม่รู้สิ เพื่อนอีกสองคนของนางนะ ไบ้กรองพื้นมาเต็มขนาดนั้น จะมารีบน้องหรือมางานฉลองโรงรั้ว”

กนกนัดตามองตามสายตาเพื่อนไปอย่างเสื่องไม่ได้ ก่อนจะกลืนหัวเราะแล้วหันมาหยิกเข่าที่ท้องของแขนชายอย่างแรงหวังปราบเพื่อน ว่าคนบ้าจี้กลับอุทกนเสียงดังจนทั้งสองกลายเป็นจุดสนใจ

ท่าที่ยุกยิกไม่เป็นระเบียบ ซ้ำหนึ่งในนั้นยังมองตรงมาทางพวกตนแล้วหัวเราะคิกคัก ทำให้หญิงสาวหนึ่งในกลุ่มปีสองหันมองอย่างไม่พอใจ ก่อนสะกิด ครีม หรือ คุณिता ให้มองดู

“นั่นใช่ไหมน้องก้าน ดาวเด่นคณะเราปีนี้ ก็น่ารักดีนะ แต่ปากน้องเขาทำจะสว่างไปหน่อย มาไม่ทันไรก็นิ่งนึกทบทวนเราซะแล้ว”

คุณिताที่กำลังก้มมองโปรแกรมเซตในมือเผยหน้าขึ้นมองตามคำบอกเล่าของเพื่อนอย่างสนใจ ก่อนเรียวก้าวของเธอจะขมวดเข้าหากันเพราะรู้สึกคุ้นใบหน้าน้องปีหนึ่งผู้นี้อย่างประหลาด

นอกจากคำบอกเล่าของหญิงสาวคนเดิมจะดึงสายตาของคุณिताได้แล้ว เสียงนั้นยังเรียกให้บรรดาหนุ่มๆ ปีสองหันมองกนกนัตตาทันตาพร่า

“โหย นั่นหรือน้องก้าน งานเนียนเลยวะ นี่ขนาดยังใส่เสื้อผ้าอยู่นะ”

“น่ารักอะ ตาโตโตเนื้อ เอ๊ยๆ...ช่วงล่างกู ช่วงล่างมันดี๊ต้นๆ ทันทีที่ได้เห็นหน้าน้องเขา!”

รุ่นพี่ปีสองอีกคนเอ่ยขึ้น และการที่หนุ่มๆ พวกนี้รวมสายตาไปที่น้องใหม่มีชื่อนั้น ทำให้กลุ่มผู้หญิงปีสองทำสีหน้าไม่พอใจ ทว่าก็ยังไม่สามารถหยุดยั้งอารมณ์ของพวกเขาหนุ่มๆ ได้

“ดูน่าเกลียดวะ เกล้งให้ร้องแล้วค่อยโอ้ทีหลัง ฟิน..”

“มึงมันชาติส้ม ไอ้ฝุ่น”

“จ้ะนึ่งอย่ามาขอแบ่งกับกูแล้วกันไอ้อิง ดี...กูได้กินคนเดียว ชาวๆ อืมๆ ไม่ค่อยเคยมีคนอื่นแบบนี้...โอ๊ย ใครมีทิวซู่บ้าง!”

กลุ่มปีสองยังคงพูดคุยกันต่อถึงเรื่องน้องก้าน ไม่มีใครสังเกตเห็นตาที่จู่ๆ ก็เสียวเสียวไปเสียเฉยๆ ราวกับกำลังใช้ความคิด ทว่าในขณะที่นัยน์ตาของหญิงสาวรูปไหวและค่อยๆ เข้มขึ้นตามแรงอารมณ์ดังว่าเธอเริ่มจดจำใบหน้าของกนกนัตตาได้แล้ว จู่ๆ เสียงเรียกเข้าจากเครื่องมือสื่อสารของติวากร หรือ ดาว ซึ่งวางซาร์จแบตเตอร์อยู่ไม่ไกลก็ดังขึ้น

“เอ๋ พี่นูโหริ. มาหาไอ้ดาววะ”

หนึ่งในเพื่อนของติวากรพูดขึ้นขณะหยิบโทรศัพท์เครื่องบางขึ้นมาดู เขาระระแอมสองทีแล้วรับสาย และเพราะคำว่าพี่นูโหริ. มานั้นเอง ทำให้การสนทนาทั้งหมดภายในกลุ่มปีสองหยุดลงในทันที

“หัวดีดีครับพี่หนู พอดีไอ้ดาวมันกำลัง...”

ไม่ทันที่เขาจะได้อธิบายจนจบก็หยุดคำพูดลง ก่อนจะเอ่ยขึ้นอีกครั้งอย่างละล้าละลัก “เอ่อ ที่เพื่อนศรีนครินทร์ครับพี่หนู แต่พวกผมออกแพกันมาแล้วนะพี่”

กลุ่มปีสองหันหน้ามองกัน และความผิดปกตินั้นเรียกให้ติวากรที่กำลังพูดคุยกับรุ่นน้องอยู่หยุดสิ่งที่กระทำแล้วเดินต่อมาหาพวกเพื่อนทันที “เป็นอะไรวะพี่น”

ชายหนุ่มที่ใครๆ เรียกว่าพี่นงยหน้ามองติวากรก่อนจะกลืนน้ำลายเอือก เขาดันร่างสูงของติวากรออกเพื่อเปิดทางให้สายตาของเขามองเห็นร่างที่คนปลายสายต้องการตัว

“น้องก้านเธอครับพี่ ครับ เธออยู่ที่นี้ เอ่อ...ใส่ชุดเดิมเหมือนตอนที่อยู่จากกรุงเทพฯ ไม่ได้เปลี่ยนชุดเลยครับ ครับ ชุดไม่ยับครับ”

กลุ่มพี่ปีสองสบตากันอย่างงงงวยกับการตอบโต้แปลกๆ ที่ได้ยิน พวกเขาจับใจความได้ว่ารุ่นพี่สี่ซึ่งเป็นอดีตพี่ว้าก อดีตเดือนคณะ และอดีตประธานรุ่นไทร มาสอบถามเรื่องน้องปีหนึ่งที่ชื่อก้าน ทว่าเขาสองคนรู้จักกันหรือ แล้วถ้ารู้จัก มันเกี่ยวอะไรกับการถามว่าน้องก้านยังใส่ชุดเดิมเหมือนตอนที่อยู่จากกรุงเทพฯ ไหม แล้วยังถามว่าชุดยับด้วยหรือเปล่าอีก พี่นุกถามราวกับกลัวว่าใครจะจับน้องก้านปล้ำอย่างนั้นแหละ

“ครับพี่ ได้ครับ แต่ตอนนี้อาจารย์ฤทธิ์ยังไม่มานะพี่”

เป็นอีกครั้งที่ชายหนุ่มผู้สนทนาหน้าซีดลง เขาอ้าปากเหมือนอยากจะทำอะไรแต่พูดไม่ออก ก่อนจะก้มมองเครื่องมือถือสื่อสารที่จู่ๆ ก็ถูกตัดสายไปแบบไม่บอกไม่กล่าวกัน

“เป็นอะไรวะพี่น มึงทำหน้าที่เหมือนเจอผีงั้นอะ”

ติวากรถามก่อนหยิบเครื่องมือถือสื่อสารของตนคืนมาจากเพื่อน เห็นรายนั้นกลืนน้ำลายลงคอโดยที่สายตายังจับจ้องอยู่ที่กนกนัดดาเหมือนเดิม

“พี่นุกำลังมา”

ติวกรชมวดคิว คิดจะถามเพื่อนต่อว่ามาแล้วยังไง ปกติพวกเรานี่ก็มักมาแจมเวลารับน้องอยู่แล้วไม่ใช่หรือ ทว่าอีกฝ่ายกลับหันมามองเขาสีหน้าหวาดๆ บ่งบอกว่าการสนทนาเมื่อครู่คงจบลงแบบไม่ดีเท่าไร

“ไอ้ตาว!”

“ว่า?”

“กูว่ามึงไปจับน้องก้านแยกออกมานั่งต่างหากเถอะวะ”

ติวกรและปีสองคนอื่นๆ เริ่มชมวดคิว ฝุ่นกวาดตามองเพื่อนๆ ที่ยังคงทำสีหน้างงๆ แต่ไม่มีใครคิดจะเริ่มจัดการอะไร ชายหนุ่มจึงหันไปทางติวกรอีกครั้ง คนที่จัดการทุกอย่างได้คงมีแต่ประธานรุ่นคนปัจจุบันอย่างติวกรเท่านั้น

“ไอ้ตาว มึงเชื่อกูดี ถ้ามึงไม่อยากมีปัญหากับพี่กู มึงต้องรีบแยกน้องก้านออกจากคนอื่น เดี่ยวนี้เลย!”

สิ้นคำยืนยัน พวกปีสองทั้งหมดก็พากันหันไปมองทางกนกนัตดาที่กำลังนั่งคุยกับเพื่อนข้างตัวไม่ได้รู้ร้อนรู้หนาวอะไร ทว่าในสายตามากมายที่กำลังประหม่น จับผิด สงสัย หรืออะไรก็ตามแต่ ยังมีสายตาหนึ่งที่จับจ้องหญิงสาวอย่างต้องการจะกินเลือดกินเนื้อ

และสายตานั้นจะเป็นของใครนอกจากสายตาของคุนิตาไปไม่ได้!

เมื่อน้องสาวต่างราชสกุลตัวนุ่มนึ่งที่เขาเฝ้าถนอมมาตั้งแต่อ่อนแต่ออก
จูง ก็มาถูกผู้ชายที่โหนกไม่รู้แย่งไป! ถามหน่อยว่าใครที่โหนกมันจะไปยอม!
แม้ตัวเขาจะเคยออกปากได้ยายตัวเล็กไปไกลๆ
คว่าให้เลิกทำตัวติดหนึบพี่ชายอย่างเขาได้แล้ว
แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเขาดูแลแล้วจะยอมยกให้คนอื่น!

“พี่นุเป็นคนไล่ก้านเอง แล้วพี่นุจะมายุ่งกับก้านทำไมคะ!”

คุณชายภานูเข้มนมองหญิงสาวก่อนกระซากร่างน้อยมาชิดตัว

“เดี๋ยวนี้กล้าเถียงพี่เธอ! เด็กอกตัญญู! จำไม่ได้แล้วหรือไงว่าใครเป็นคนเลี้ยงเรามา!”

“ปล่อยนะคะ! คนที่เลี้ยงก้านมาก็คงพ่อคุณแม่ก้านสิ!”

“ใช่เธอ! เราจำไม่ได้เธอว่าอาดลกับน้ำก้อยไม่เคยมีเวลาร่าง

ต้องส่งเรามาให้ที่วังนรังสรรค์ดูแลทุกเย็น!

ทีนี้จำได้ไหมว่าใครเป็นคนช่วยป้อนนมให้เรา แถมยังต้องนอนตบตูดให้หลับด้วย!

แล้วยังมีอีก ตอนเข้าโรงเรียนอนุบาลวันแรก

ใครเป็นคนเปลี่ยนกางเกงในให้ตอนเรานอนตื่นี่แตก!

ใครบวดนึ่เมื่อไรก็ต้องวิ่งมาหาพี่! ใครชี้แตกใส่กางเกงในก็ต้องวิ่งมาหาพี่!

กระเป๋านักเรียนพี่มีแต่กางเกงในของเราเพราะต้องเตรียมเอาไปเปลี่ยนให้!

โหนกลองพูดมาใหม่ชื่อว่าที่เรโสดจนเถียงฉอดๆ ได้ขนาดนี้เพราะใครเลี้ยงมา!”

นวนิยายชุด **อารมณ์ประดับรัก** โดย **เฉอมมา**
มีทั้งหมด ๓ เล่ม คือ **ภรรยาเจ้า**
พระพายทวยรัก และ **เถารัก**

ทดลองอ่าน

24

SPB

สาระ: คุณภาพสูง สถานะ: บุ๊คส์

www.satapombooks.com

สำนักพิมพ์ในเครือสภาพบุ๊คส์

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-00-3420-8

9 786160 034208

หน้า ๑๑๑ เล่ม ๓